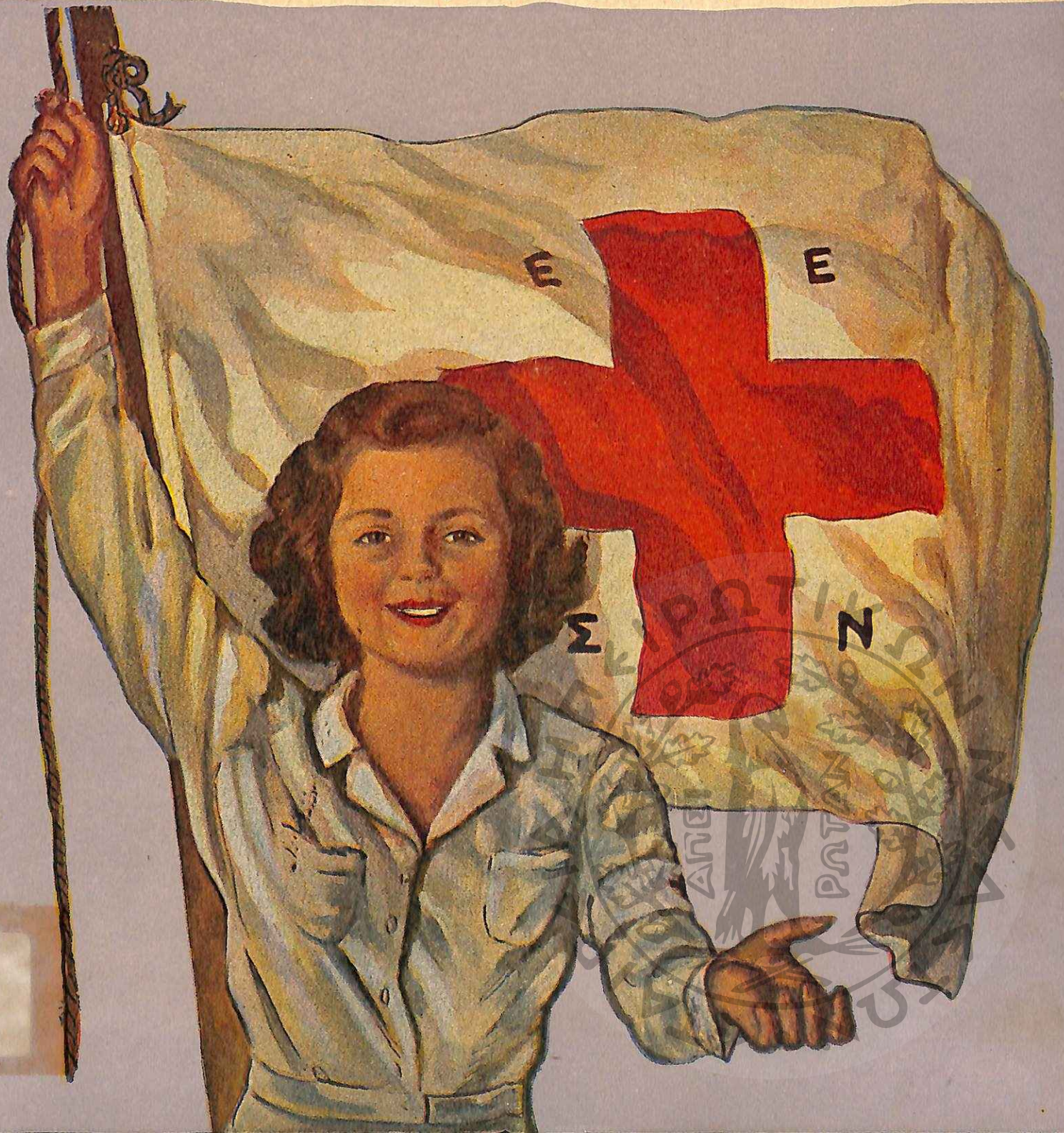

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ
ΕΡΥΘΡΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ
ΝΕΟΤΗΤΟΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΕΡΥΘΡΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΜΗΝΙΑΙΑ

Α' ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1924 - 1941 • Β' ΠΕΡΙΟΔΟΣ - ΑΘΗΝΑΙ - ΑΠΡΙΛΙΟΣ - ΜΑΪΟΣ 1947 • ΦΥΛΛΟΝ 7 - 8

ΓΡΑΦΕΙΑ: Διεύθυνσις - Διαχείρισις: 'Αρχεντινής Δημοκρατίας 2 ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ: 33-897

Διευθυντής Συντάξεως: Π. Ε. ΣΕΓΔΙΤΣΑΣ
Γραφεία Συντάξεως: Σόλωνος 39 — Τηλ. 29-479

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ Β'

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΟΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ 17.608.2
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.83
ΑΡΙΘ. 56149

ΑΝΑΜΕΝΟΝΤΑΣ ΤΗΝ ΕΠΙΘΕΣΙΝ

Του Λοχαγού κ. Ο. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Δέν πέρασαν ούτε τρεις μέρες από τότε που άνηγγέλθη επίσημα η είσοδος των Γερμανικών Στρατευμάτων στην Βουλγαρία και τεράστιες μηχανοκίνητες φάλαγγες άρχισαν να κινούνται από Β. προς Ν.

Δύο χιλιάδες, τρεις και τέσσερες από μεγάλα αυτοκίνητα, ανέφερε καθημερινά ο παρατηρητής, περνούσαν από τα στενά της Κρέσνας προς Ν. Όπως το νερό του Στρυμώνας δεν τελειώνει, έτσι και η φάλαγγες προχωρούσαν χωρίς να βλέπη κανείς το τέλος τους. Όλοι τὰ βλέπομε, ξέρουμε καλά τί είναι και τὸν σκοπό τους. Ξέρουμε όμως καλλίτερα τὴν ἀποστολή μας καὶ γι' αὐτὸ τὰ κυττάζουμε ἀτάραχα ἀπ' ἀρχῆς, περιμένοντας τὴν ὥρα πού θὰ ἀρχίσῃ ἡ μεγάλη μάχη. Βλέπομε ὅτι εἶναι χιλιάδες ἀπέναντί μας καὶ ἐμεῖς εἴμαστε 350 ἀξιωματικοὶ καὶ ὀπλίτες. Βλέπομε τὰ ἀναρίθμητα πυροβόλα τους με τοὺς μεγάλους σωλήνες, μὰ δὲ θέλουμε νὰ τὰ συγκρίνουμε με δυὸ μικρὰ ὀρειβατικά, πού ἔχουμε καὶ πού πάνω τους στηρίζουμε δικαιολογημένα πολλὰ ἑλπίδες. Δεκάδες τώρα ἀεροπλάνων ἀρχίζουν νὰ προσγειώνονται σ' ἀγνωστα μέχρι τότε ἀεροδρόμια. Κάπου-κάπου μὰς ἐπισκέπτονται ἀπὸ πολὺ ψηλά, ἐνῶ τὸ μοναδικὸ ἀντιαεροπορικὸ τῶν 37 πού ἔχουμε, ἄδικα περιμένει νὰ κατέβουν στῆς δύο χιλιάδες μέτρα γιὰ νὰ κτυπήσῃ.

Ἀφοῦ ἐπὶ 25 περίπου μέρες ἐξακολούθησαν ἀκατάπαυστα ἡ κινήσεις κάθε εἶδους ὀπλοῦ ἀναριθμητῶν τμημάτων στρατοῦ, ὁ παρατηρητής ἀναφέρει: «Οὐδὲν ἄξιον λόγου παρατηρήθη». Κι' ὅμως εἶναι ἡ ἀναφορά του ἡ πιεὶ ἀξία λόγου γιὰ ἕναν ἄνθρωπο πού εἶχε ὅπ' ὄψιν του τὴν προηγουμένην κίνησιν καὶ ἔχει ὀλίγες γνώσεις γιὰ τὴν τεχνικὴ τοῦ πολέμου. Ἐσήμαινε αὐτὴ ἡ ἀναφορά ὅτι ἡ μετακινήσεις καὶ ἡ συγκεντρώσεις ἐτελείωσαν, ὅτι ἡ ὥρα ἐπλησίαζεν. Ἐλεπε ὅμως ἀκόμα κάτι γιὰ νὰ εἶναι καθ' ὅλα ἔτοιμη ἡ τέραςτρία αὐτῆς πολεμικῆς μηχανῆς, πού ἐπρόκειτο νὰ ἐπιτεθῇ ἐναντίον μιᾶς χούφτας ἀνδρῶν. Δὲν εἶχαν γίνῃ ἀκόμα ἡ ἀναγνωρίσεις. Μὰ νὰ, δὲν περνᾷ παρὰ μία μέρα καὶ ὁ παρατηρητής ἀναφέρει: «Τὸ 23 Βουλγαρικὸ φυλάκιο ἐπεσκέψθησαν Βούλγαροι στρατιῶτες με μαστίγιο». Ἦταν ἀλήθεια, κάπως περίεργο... Βούλγαροι στρατιῶτες με μαστίγιο! Σὲ δύο λεπτά εἴμαστε στὰ παρατηρητήριά μας καὶ με τῆς διόπτρες παρακολουθοῦμε τοὺς περιέργους αὐτοὺς ἐπισκέπτας, πού κάθε ἄλλο παρὰ ἀρκουδιαραῖοι εἶναι, ὅπως εἰρωνικά ἀποκαλοῦσαμε τοὺς ἀπέναντι γείτονές μας Βουλγάρους. Πολὺ γρήγορα βεβαιωθήκαμε ὅτι

οἱ στρατιῶτες αὐτοὶ δὲν ἦταν ἄλλοι ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς ἀξιωματικούς, πού ἔκαναν τῆς ἀναγνωρίσεις γιὰ τὴν ἐπίθεσιν. Ἐπὶ τρεῖς μέρες ἐσυνεχίσθησαν ἐντατικὰ ἡ ἀναγνωρίσεις. Πλήθος Γερμανῶν ἀξιωματικῶν παρατηροῦσε ἀδιάκοπα τῆς θέσεις μας, ἔκανε σχεδιαγράμματα, ἐφωτογράφιζε τὸ ἔδαφος σπιθαμὴ πρὸς σπιθαμὴ, ἔκοβε ἀποστάσεις καὶ ἔκανε ἐπισημάνσεις τῶν θέσεών μας. Τὰ βλέπαμε ὅλα. Τί μπορούσαμε νὰ κάνουμε στῆς ἐνέργειές τους αὐτές; Ἡ διαταγὴ πού εἶχαμε ἦταν αὐστηρὴς. «Προσέξτε νὰ μὴ δώσουμε ἀφορμὴ». Ἀλλὰ πῶς νὰ συγκρατηθῇ κανεὶς, ὅταν βλέπει νὰ μὴ σέβωνται τὸ ἔδαφός του; Πῶς νὰ μὴ τοὺς πυροβολήσῃ ὅταν πυροβολοῦσαν; Πῶς νὰ μὴ τοὺς συλλάβῃ, ἀφοῦ με τὸν ἀναιδέστατον τρόπον ἤρχοντο νὰ ὑποκλέψουν τῆς τηλεφωνικῆς μας συνδιαλέξεως; Ὑπάρχουν ὅρια ὑπομονῆς. Αὐτοὶ εἶχαν ξεπεράσει πολὺ τὰ ὅρια αὐτά. Στῆς 22 Μαρτίου δύο Γερμανοὶ τηλεφωνηταὶ ἄπλωναν τὴ γραμμὴ τους πρὸς τὰ μάτια τοῦ ἡρωικοῦ Τσολιά, ἀγρυπνοῦ φρουροῦ τῆς 34 Πυραμίδος. Πρὶν περάσουν ὅμως μερικὰ λεπτά ἡ βροντερὴ φωνὴ τοῦ σκοποῦ «Ἀλ! ψηλά τὰ χέρια», προτείνοντας τὸ μάνιχερ τοὺς ἀνάγκασε νὰ παραδοθῶν, χωρὶς καμμιὰ ἀντίστασιν. Γρήγορα ἕνας Τσολιάς τοὺς ἔδεσε τὰ μάτια καὶ τοὺς ὠδήγησε στὸ φυλάκιο. Εἶχαν χλωμιάσει καὶ ἔτρεμαν κι' οἱ δύο τους ἀπὸ τὸ φόβο. Μὰ ὅταν ὁ διερμηνεὺς μας τοὺς βεβαίωσε πῶς βρίσκονται σὲ χέρια πολιτισμένων καὶ δὲν πρόκειται νὰ κακοποιηθῶν, τότε, ἐνῶ ἀκόμη ἔτρεμε, ψιθύρισε ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο πιστοὺς τοῦ Χίτλερ: «Ὁ Γερμανὸς στρατιῶτης ποτὲ δὲν φοβᾶται!».

Μιὰ κι' ἐγίνε ἡ ἀρχή, οἱ στρατιῶτες δὲν συκρατοῦνται. Περίπολοι ἐπιτηροῦν συνεχῶς τὴν ὁροθετικὴ καὶ τὸ ἕνα ἐπεισόδιο διαδέχεται τὸ ἄλλο. Σὲ λίγες μέρες εἶναι στὰ χέρια μας ἀρκετοὶ αἰχμάλωτοι ἀπ' αὐτοὺς, πού τολμοῦσαν νὰ πλησιάζουν στὴ γραμμὴ τῶν συνόρων, ντυμένοι με Βουλγαρικὰ στολές.

Ἡ Γερμανικὴ Διοίκισις, θέλοντας νὰ σταματήσῃ τὸ κακὸ, ἔβγαλε διαταγὴ πού ἀπαγόρευε στοὺς στρατιῶτες τῆς νὰ πλησιάζουν τὰ σύνορα ὅπου ἦσαν Ἕλληνες. Ἡ διαταγὴ αὐτὴ βρέθηκε σ' ἕνα πού τὴν παρέβη καὶ συνελήφθη.

Όλοι παρακαλοῦμε καὶ εὐχόμεθα. Ἄς ἀρχίσῃ ἐπὶ τέλους ἡ ἐπίθεσις. Εἶναι προτιμότερο νὰ πολεμᾷ κανεὶς, παρὰ νὰ περιμένῃ ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ. Τὸ βράδυ μάλιστα τῆς 2ας Ἀπριλίου, Γερμανικὴ περίπολος ἐτόλμησε νὰ πλησιάσῃ τὸ 156 φυλάκιο μας γιὰ νὰ κατοπεύσῃ. Μὰ τὸ τόλμημά της αὐτό, τὸ πλήρω-

σε με ἕνα ἀπὸ τοὺς ἑξ στρατιῶτες τῆς, χωρὶς νὰ ἐκπληρώσῃ καὶ τὴν ἀποστολὴ της, χάρις στὸν Μιάχα, ὅπως ἐλέγετο τὸ πιεὶ ἄγριο, μὰ καὶ τὸ πιεὶ πιστὸ στὰ καθήκοντά του σκυλὶ τοῦ φυλακίου.

Ἦμουν αὐτὸ γραφεῖο τοῦ Ὑπασπιστοῦ γιὰ νὰ λάθω ὀρισμένους ὁδηγίους καὶ διαταγές, ὅταν ξαφνικὰ ἀκούσαμε τὸ χαρακτηριστικὸ γαὺγισμα τοῦ Μιάχα καὶ γραντζουνίσματα πίσω στὴν πόρτα. Ἀνοίγουμε καὶ βρίσκομαστε ἐμπρὸς στὸ ἀκόλουθο θέαμα.

Ἕνας Γερμανοὺς ματωμένος, εἶναι σωριασμένος πρὸς τὸ διοικητήριον καὶ ὁ Μιάχας, ὅλο πολεμικὸ μένος, σὰν γίγας με τὰ μπροστινὰ πόδια του στὸ Γερμανὸ μὰς κυττάζει ὑπερήφανος καὶ ἱκανοποιημένος. Ἀφοῦ χαϊδέψαμε τὸ σκυλί, γιὰ ἀμοιβὴ τοῦ κατορθώματός του, καλέσαμε τὸ γιατρὸ καὶ φροντίσαμε νὰ φέρουμε στῆς αἰσθήσεις του τὸν αἰχμάλωτό μας. Πέρασαν ἀρκετὲς ὥρες γιὰ νὰ συνέλθῃ καὶ νὰ μὰς μιλήσῃ.

Ἦταν πολὺ φοβισμένος καὶ ἐνόμιζε ὅτι βρίσκονταν στὰ χέρια ἀγρίων. Γρήγορα ὅμως ἡ περιποιήσις μας τὸν ἔπεισαν γιὰ τὸ ἀντιθετο καὶ ἀρχισε νὰ διηγῆται:

Μὲ μιὰ ἡμιομάδα ἐκινήσαμε ἀπὸ τὸ 23 Βουλγαρικὸ φυλάκιο με ἀποστολὴ νὰ ἐξακριβώσουμε τὰ ἐμπόδια, πού ἦταν γύρω ἀπὸ τὸ 156 Ἑλληνικὸ φυλάκιο. Μόλις προχωρήσαμε μερικὰ μέτρα μέσα στὸ Ἑλληνικὸ ἔδαφος ἀκούσαμε γαυγίσματα ἀπὸ τὸ Ἑλληνικὸ φυλάκιο. Μὲ δυσκολία προχωρήσαμε πρὸς τὴν τομὴ. Δὲν προφτάσαμε ὅμως νὰ πηδήσουμε ὅλοι κάτω καὶ ἀντιληφθήκαμε κίνησιν στὸ Ἑλληνικὸ φυλάκιο. Μὰς εἶχαν ἀντιληφθῇ οἱ σκοποὶ καὶ τὰ σκυλιὰ ἔτρεχαν πρὸς τὸ μέρος μας. Ὁ περιπολάρχης, ἔπειτα ἀπὸ αὐτά, διέταξε νὰ γυρίσουμε ἀκολουθώντας τὸ δρομολόγιον συμπύξεως. Εἶχα μείνει τελευταῖος μερικὰ μέτρα πίσω ἀπὸ τοὺς ἄλλους πού εἶχαν ἀνεβῇ κι' ὅλας τὴν τομὴ, ὅταν ξαφνικὰ αἰσθάνθηκα κάτι σὰν σφίξιμο στὸ λαιμό. Ἀπὸ τὸ φόβο μου λιποθύμησα. Τί ἔγινε δὲν ξέρω.

Ἐτσι ὁ ἡρωικὸς Μιάχας αἰχμαλώτισε τὸν Γερμανὸ κι' ὅπως φαινόταν ἀπὸ τὴ στολή του, ἔφερε σέρνοντάς τον με χίλιους κόπους καὶ τὸν παρέδωσε στὸ Διοικητὴ τοῦ ὄχυροῦ.

Αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιο ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ πολλὰ δείγματα τῶν πολυτιμοτάτων ὑπηρεσιῶν πού πρόσφεραν τὰ σκυλιὰ στὸ μέτωπο. Μόνο ὁ ποῖος ἔζησε σὲ φυλάκιο ὁροθετικῆς, ὅπου ὁ στρατιῶτης πολλὰς φορὲς δίνει τὸ φαγητὸ του στὸ σκυλί καὶ μένει ὁ ἴδιος νηστικός, μπορεῖ νὰ καταλάβῃ τὴν ἀξία τῶν σκυλιῶν τῶν φυλακίων.

Τὸ πρωὶ τῆς 2ας Ἀπριλίου, ἔφθασε στὸ ὄχυρὸ ὁ Διοικητὴς τοῦ Τμήματος τῆς Στρατιᾶς Ἀνατολικῆς Μακεδονίας Ἀντιστράτηγος Κ. Μπακόπουλος. Ἀφοῦ ἐξέτασε κάθε τι σχετικὸ με τὴν ἀποστολὴ τοῦ ὄχυροῦ, ἐπιθεώρησε τὴ φρουρὰ καὶ σὲ συγκέντρωσιν τῶν ἀξιωματικῶν καὶ στρατιωτῶν μίλησε ξεκάθαρα γιὰ τὴν ἀναμενόμενη ἐπίθεσιν Γερμανῶν ἢ Βουλγάρων.

Ὁ ἐνθουσιασμός καὶ ἡ πατριωτικὴ ἔξαρσις

τῶν ἀξιωματικῶν καὶ στρατιωτῶν τοῦ ὄχυροῦ, ἔκαναν τόσην ἐντύπωσιν στὸ Στρατηγὸ, πού χαρακτηριστικὰ ὁ ἴδιος, κάνοντας εἰδικὴ μνεῖα στὴν πολεμικὴ του ἔκθεσι, γράφει (σελ. 78 § 3). «Ἐκεῖ ὅμως ὅπου ὑπερέβη πᾶν ὄριον ὁ ἐνθουσιασμός καὶ αἱ ἐκδηλώσεις ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν καὶ ἀξιωματικῶν, ἦτο εἰς τὸ ὄχυρὸν ΙΣΤΙΜΠΕ'Ι' ὑπὸ τὸν Ταγματάρχην Πικουλᾶκην. Οἱ ἄνδρες ἐν συνεχείᾳ ἔψαλλον τὸν Ἑθνικὸν Ὑμνον καὶ διάφορα πατριωτικὰ ᾄσματα. Τόσον αἱ ζητωκραυγαὶ ὅσον καὶ τὰ ᾄσματα ἠκούοντο ὑπὸ τῶν ἐναντι συγκεντρωμένων Γερμανῶν καὶ Βουλγάρων, οἵτινες μετ' ἐνδιαφέροντος καὶ περιεργείας παρηκολούθουν, καθ' ὁμάδας προσβλέποντες πρὸς τὸ ὄχυρόν».

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα αὐτὴ σταματᾷ κάθε κίνησις τὴν ἡμέρα. Τὴν νύκτα μόνον ἀκούονται κτυπήματα τῶν Γερμανῶν πού ἐργάζονται μέσα στὸ δάσος. Σ' αὐτὸ τὸ δάσος, σὲ ἀπόστασιν 200 μέτρων ἀπὸ τὸ ὄχυρό, ἔχουν τοποθετήσῃ τὰ φοβερά τους ὄπλα. Τὰ ἔχουν καμουφλάρει τόσο καλά. Κανεὶς δὲν τὰ διακρίνει με γυμνὸ μάτι. Ἀλλ' ἂν οἱ Γερμανοὶ ἐργάζονται καὶ ἐμεῖς δὲν σταματᾶμε. Ἐργαζόμεστε σχεδὸν χωρὶς διάλειμμα. Ἡ λέξις κούρασις σὲ ὅλους εἶναι ἄγνωστος. Ὁ ἰδρῶτας τρέχει σὰν ποτάμι ἀπὸ τὰ πρόσωπα ὅλων, ἂν καὶ εἶναι χειμῶνας, ἀκόμα στὴν πανύψηλη κορυφῇ τοῦ Μπέλες. Ἀλλὰ ποῖος λογαριάζει κόπους; Ἀδιαφοροῦμε γιὰ τὸν ὕπνο, καὶ γιὰ τὸ συσσίτιο ἀκόμα, προκειμένου νὰ τελειώσουμε κάτι πού θὰ ἐνισχύσῃ τὴν ἄμυνα τοῦ ὄχυροῦ μας. Ἀνοίγουμε νέες τάφρους ἀντιαρματικῆς, νέα χαρακώματα, ἀνταλλακτικὰ πολυβολεῖα, τοποθετοῦμε νέες σειρὲς συρματοπλεγμάτων, νέες παγίδες, συνεχίζουμε τὴν ἐκπαίδευσιν καὶ γενικὰ κάνουμε τὸ πᾶν ὥστε νὰ πουλήσουμε ἀκριβὰ τὸ τομάρι μας. Τὸ τελικὸ ἀποτέλεσμα τῆς δικῆς μας γραμμῆς ἀμύνης τὸ ξέρουμε, ὅπως ξέρουμε καλὰ ποῖος θὰ εἶναι στὸ τέλος κερδισμένος. Ξέρουμε καλὰ ὅλοι, ἀξιωματικοὶ καὶ στρατιῶτες, ὅτι εἶναι ζήτημα ἂν θὰ σωθοῦμε μερικοὶ, ἀλλὰ τὸ ἠθικὸ μας εἶναι ἀριστο, γιὰτὶ ξέρουμε καλὰ τὸ σκοπὸ γιὰ τὸν ὁποῖο πολεμοῦμε. Ξέρουμε πῶς ἡ γλυκεῖά μας Πατρίδα, ἡ φτωχὴ Ἑλλάδα, πού ἐξώδευσε τόσα δισεκατομμύρια γιὰ νὰ γίνουν αὐτὰ τὰ ὄχυρά, περιμένει πολλὰ, πάρα πολλὰ ἀπὸ ἐμᾶς, πού ἔχουμε τὴν τιμὴ νὰ τὰ φυλάμε. Οἱ πατέρες μας, ἡ μητέρα μας, τ' ἀδελφία μας, τὰ παιδιά μας, οἱ φίλοι μας, κάθε Ἑλληνικὴ ψυχὴ, ξέρουμε καλὰ πῶς στρέφονται σὲ μᾶς. Σὲ μᾶς στηρίζονται ἡ ἐλπίδες τους καὶ κάθε βράδυ προσεύχονται στὸν καλὸ τῆς Ἑλλάδος Θεὸ νὰ μὰς βοηθήσῃ νὰ γίνῃ καὶ στὸ Μακεδονικὸ Μέτωπο τὸ θαῦμα, πού ἔγινε καὶ στὴν Ἀλβανία. Ὅταν κάθε βράδυ ὁ ταχυδρόμος μὰς φέρνει τὰ γράμματά τους ἡ κανένα δεματάκι με μικρά, ἀλλὰ ἀνεκτίμητα γιὰ μᾶς δῶρα, τὰ δάκρυα με δυσκολία συγκρατοῦνται. Μόνο ὅταν ζῆσῃ κανεὶς μέσα σὲ τέτοιες συνθήκες, μακριὰ ἀπὸ τὸ σπῆτι τοῦ χρόνιου, μακριὰ ἀπὸ τοὺς φίλους του, ὅταν ξέρῃ ὅτι οἱ

Άλλοι πολέμουν στην Άλβανία, με την ελπίδα ότι εμείς θα μπορέσουμε να τους ασφαλίσουμε τα πλευρά και τα νώτα από τον ισχυρότερο έχθρο, που τότε ως τώρα δεν μπορούσε να τον συγκρατήσει, όταν ξέριζε ότι η ζωή όλων αυτών, που προστατεύονται από το μέτωπο εξαρτάται από το αν θα κρατήσει ο καθένας τη θέση του, με λίγες λέξεις όταν έχει πλήρη συναίσθηση της καταστάσεως, τότε μόνο είναι δυνατό να καταλάβει τι σημασία έχει ένα γράμμα ή ένα δεματάκι για ένα πολεμιστή. Ιδιαίτερα τονίζω ότι το ήθικόν του όχλου μας ήταν αξιοθαύμαστο. Ήταν τέτοιο, που δεν θα το έπιστευε κανένας λογικός άνθρωπος, αν δεν είχε ζήσει μέσα στα χιόνια με αυτούς τους άνδρες που τους εμπιστεύθηκαν την άμυνα του Ιστίμπεϊ.

Πριν τελειώσω το μέρος της αναμονής της επιθέσεως, ως προσθέσω και μία συνάντησι, που είχα με ένα Γερμανό Λοχαγό, κοντά στην 34η πυραμίδα, στις 27 Μαρτίου 1941. Είχα πάρει πρωί τη Διαταγή κι' έφυγα με είκοσι άνδρες, από το όχυρό μου για την 34η πυραμίδα, προκειμένου να στήσω μερικές παγίδες και να φτιάξω ένα συρματοπλέγμα. Έκατο μέτρα πειό περά έρχονται δύο Γερμανοί και με την συνηθισμένη αναιδεια, αφού έτοποθέτησαν τη διόπτρα τους πάνω στην όροθετική, άρχισαν να εργάζωνται με κατεύθυνσι προς τη Σουλτανίτσα, άριστερά του όχυρού μας. Αφήκα ένα βαθμοφόρο επί κεφαλής του συνεργείου και προχώρησα με ένα στρατιώτη, που έγνώριζε καλά τη Βουλγαρική, προς το μέρος τους. Αφού τους έπλησίασα, τους έχαιρέτησα γαλλικά και τους ρώτησα τί παρατηρούν. Μου απάντησαν, ότι κυττάζουν μια ωραία τοποθεσία, που ήταν απέναντί τους. Σε παρατήρησί μου, ότι καλλίτερα θα έβλεπαν όρθιοι παρά ξαπλωμένοι, όπως ήταν, γέλασαν θέλοντας να αποφύγουν την απάντησι.

Ήταν και οι δύο τους ντυμένοι με στολή Βούλγαρου στρατιώτη και για να διώξω κάθε αμφιβολία τους ρώτησα, αν ήσαν Γερμανοί αξιωματικοί. Μου είπαν ότι ήσαν Βούλγαροι και γι' αυτό με την βοήθεια του στρατιώτη μου άρχισα να τους μιλώ Βουλγαρικά. Σύντομα όμως κατάλαβα από της απαντήσεως τους, ότι δεν ήξευραν καλά Βουλγαρικά και τότε τους λέω Γαλλικά: «Είναι ντροπή αξιωματικοί του Γερμανικού Στρατού να μη φορούν τη στολή τους και να μη θέλουν να πουν ότι ανήκουν σε ένα γενναίο στρατό». Τα λόγια μου αυτά

τους πείραξαν και με ύφος σοβαρό μου απαντά ο ένας: — «Ναι, είμαστε αξιωματικοί του γενναίου Γερμανικού Στρατού. Δέ φορούμε τη στολή μας γιατί υπάρχει συμφωνία μεταξύ Γερμανικής και Βουλγαρικής Κυβερνήσεως». Αφού πειά ήμουν βέβαιος για την ταυτότητά τους συνέχισα: — «Οί Έλληνες με σάς δεν έχουν καμιά διαφορά. Αντίθετα εκτιμούν τους Γερμανούς γιατί είναι λαός εργατικός και δραστήριος. Τι ζητάτε από μας»; Και ο Γερμανός Λοχαγός απαντά: — «Και εμείς αγαπούμε τους Έλληνες. Από σάς δεν ζητάμε παρά ένα δρόμο να περάσουμε για να κτυπήσουμε τους Άγγλους στην Αφρική και για να διώξουμε όσους βρίσκονται στην ωραία σας χώρα. Αυτές της προπαρασκευές που κάνουμε τώρα, ελπίζουμε να μην της χρησιμοποιήσουμε και ότι η Κυβέρνησί σας δεν θα διατάξει αντίστασι, αποφεύγοντας άσκοπο σκοτωμό, αφού όπως βλέπετε διαθέτουμε φοβερά πολεμικά μέσα». Δεν άργησα όμως να του απαντήσω: — «Εμείς δε θα σάς αφήσουμε να περάσετε, δίχως να χύσετε αίμα άφθονο. Κι' αν η Κυβέρνησί μας διατάξει να σάς αφήσουμε να περάσετε, εμείς αν και ξέρουμε την τεράστια πολεμική σας μηχανή και το τελικό αποτέλεσμα, θα αντισταθούμε για να σώσουμε την τιμή της Πατρίδος μας. Όπως έσεϊς αγαπάτε τη Γερμανία, έτσι και εμείς αγαπάμε την Ελλάδα. Όλος ο κόσμος θα μάθει, για αιώνιο αίσχος του Γερμανικού Στρατού, ότι ενώ μια χώρα με 7 εκατομμύρια πολέμους για την ελευθερία της, με λαμπρά αποτελέσματα, έναντιον μιας Αυτοκρατορίας πλουσίας 45 εκατομμυρίων, ήρθε ο ισχυρότερος Στρατός του κόσμου, την εκτύπησε στα νώτα και την κατέκτησε. Κατέκτησε δια της βίας τη μικρή Ελλάδα που έδωσε τον πολιτισμό σε όλο τον κόσμο. Είμαι βέβαιος, πως κανένας πραγματικός στρατιώτης δε θα υπερηφανεύεται, γιατί βρίσκεται στις τάξεις του κατακτητού».

Η όλίγες αυτές λέξεις συνεκίνησαν τον συνομιλητή μου, ο οποίος έσπευσε να δώση τέλος στη συζήτησι με μια χειραψία ενός καλού πολεμιστή, λέγοντας: — «Αυτή είναι η πολιτική. Λυπούμαι πολύ γιατί είστε αντίπαλός μου».

Έτσι τελείωσε μια συζήτησις μεταξύ ενός Έλληνα και ενός Γερμανού αξιωματικού, αφού ο τελευταίος αναγνώρισε με την απάντησί του το δίκαιο του πρώτου.

ΤΟ ΑΛΟΓΑΚΙ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ

ΤΟΥ Κ. Π. Ε. ΣΕΓΔΙΤΣΑ

Είναι ένα από τα πειό μικρά, αλλά και πειό παράξενα ψάρια. Όσο μπόι του λείπει, τόσο παραξενειά έχει. Παραξενειά στην όψη, στο ντύσιμο, στο κούμπημα και στον τρόπο που μεγαλώνει τα μικρά του.

Μην παρασυρθητε από την ονομασία του και το φαντασθήτε για κάτι αντίστοιχο με Άλογάκι. Δεν είναι παρά ένα ψαράκι, που θα μπορούσε να το είπη κανείς ψάρι - γελοιογραφία. Το ψαράκι αυτό, με τη φάτσα που έχει, αν είχε άλλο μπόι, αν ήτανε δηλαδή 3 ως 4 μέτρα, θάκανε ίσως σημεία και τέρατα, σαν τέρας σωστό που θα ήτανε. Αλλά με το μπόι που έχει, το πολύ δηλαδή 14 πόντους, δεν μπο

ρεί να κάνει τίποτα και έτσι έγινε το πειό άκακο ψάρι. Δεν ένοχλεί κανένα από τα άλλα ψάρια, κι' αυτά επίσης δεν το ένοχλούν, γιατί δεν το θεωρούνε κατάλληλο για τροφή τους.

Και οι ψαράδες ακόμα, που άθελα το πιάνουνε στα δίχτυα τους, μαζί με άλλα μικρόψαρα, δεν ενδιαφέρονται γι' αυτό, όσοι απ' αυτούς δεν το ξέρουνε, που είναι σπάνιο αυτό, το κρατάνε για να το ιδούνε καλά ή να το δείξουνε και σε κανένα άλλον. Όσοι όμως το ξέρουνε, το ξαναπετάνε στο νερό. Είναι ένα πράγμα που δεν τρώγεται και δεν τους ενδιαφέρει, γιατί δεν πουλιέται! Μα και όσοι δεν είναι ψαράδες, δεν είναι περίεργο πολλές φορές, περπατώντας στο ακρογιάλι, να βρουνε Άλογάκια της θάλασσας μαζί με τα φύκια, όπου τα εκβράζουν τα κύματα.

Το έπιστημονικό του όνομα Ίπποκαμπος, λέγει καθαρά ότι το Άλογάκι μοιάζει, το μισό με άλογο και το άλλο μισό με κάμπιαν.

Το κεφάλι του, πραγματικά, παρουσιάζει, στής γενικές του γραμμές μια όμοιότητα με το κεφάλι αλόγου, χάρις στη μακρυά και στενή μούρη του, στα γεμάτα και πλατειά μάγουλά του και στο μέρος του κορμιού, που σχηματίζει τον τράχηλο. Θάλεγε κανείς πως το σύνολο αυτό μοιάζει με το σχήμα που έχουνε τα ξύλινα αλογάκια του σκακιού. Τα μάτια του, στρογγυλά και μεγάλα, εξέχουν από τα μάγουλα. Στην κορυφή του κεφαλιού του υπάρχουνε πολλές φορές, μερικά έξογκώματα, που το σύνολό τους δίνει την εντύπωσι μικρού στέμματος. Από τον τράχηλο και κάτω άκριθως, κάτι μακρυά και λεπτά νήματα, δημιουργούνε μια χαίτη. Όλα αυτά, μαζεμένα, πως να μη δώσουνε την εντύπωσι του κεφαλιού α-

λόγου, έστω και στον τύπον ακόμα της γελοιογραφίας;

Τώρα, το άλλο μέρος του κορμιού του είναι πολύ διαφορετικό. Είναι μακρόστενο και μειράζεται σε ίσοπαχη δακτυλιδάκια, σαν περασμένα σε νήμα, το ένα κοντά στο άλλο. Ο αριθμός τους φθάνει τα σαράντα. Αυτά τα δακτυλίδια και όλο το άλλο μέρος του κορμιού έχουν ένα ντύσιμο σαν θώρακα, πράγμα όμως, που δεν έμποδίζει την ούρά να έχει την ικανότητα να μπορη να τυλίγεται και να κουλουριάζεται γύρω από διάφορα αντικείμενα, γιατί τα δακτυλίδια που την σχηματίζουν είναι κινητά. Και έτσι, με την θέλησι του ψαριού, η ούρα μπορεί να απλώνεται και να διπλώνεται.

Το χρώμα του κορμιού του είναι πρασινολαδί σκούρο, ανακατεμένο κάποτε με κίτρινο και με καφέ και έχει το σχήμα έπτάγωνο και, όπως είπαμε, παρουσιάζεται σαν θωρακισμένο.

Η παραξενειά του όμως αυτή, δεν θα ήταν τόσο μεγάλη, αν δεν είχαμε να την παρατηρήσουμε και στον τρόπο που μεγαλώνει τα μικρά του. Όπως ξέρουμε, τα θηλυκά όντα της δημιουργίας είναι προορισμένα από την Μητέρα Φύσι να κάνουν τα καθήκοντα παραμάννας και νταντάς. Στην περίπτωση όμως του περιέργου αυτού ζωντανού, τα καθήκοντα αυτά τα κάνει το άρσενικό. Το θηλυκό Άλογάκι έμπιστεύεται τα αυγά του στο άρσενικό και το τα ρίχνει μέσα σε μια σακκούλα, που έπιτηδες έχει αυτό, γι' αυτόν τον σκοπόν, έξω από την κοιλιά του. Εκεί τα αυγά γονιμοποιούνται, θγαίνουνε τα μικρά Άλογάκια και τρέφονται από την άφθονη τροφή που βρίσκουνε εκεί, έως ότου μεγαλώσουνε.

Παράξενο είναι ακόμα και το κούμπημα του ψαριού αυτού, όπως και η άλλες του κινήσεις. Όπως ξέρουμε, όλα τα ψάρια κολυμπούνε έχοντας το κορμί τους όριζόντιο. Το Άλογάκι όμως κάνει εξαίρεσι στον κανόνα αυτόν και κολυμπάει, κρατώντας το κορμί του όρθιο. Και όταν ακόμα αναπαύεται κάνει εξαίρεσι σ' άλλον κανόνα. Όλα τα ψάρια, όταν θέλουνε ν' αναπαυθούνε, άκουμπάνε στον βυθό και στηρίζονται εκεί με το στήθος ή με την κοιλιά. Αυτός είναι σχεδόν ο κανών. Το Άλογάκι όμως τυλίγει κάπου την ούρά του και κρατιέται όρθιο, για να αναπαυθή.

Τα Άλογάκια ζούνε κοντά στής παραλίες και στα μέρη, όπου υπάρχει υποβρύχια βλάστησις, όπου σχηματίζονται υποβρύχια λειβάδια, αλλά όλα αυτά σε μικρογραφία. Κάτι το Μεγάλο, θα ήτανε ένα πράγμα, που δεν θα ταίριαζε στο μπόι του μικροσκοπικού αυτού δημιουργήματος. Εκεί, μέσα στα θαλασσινά χόρτα, τυλίγουνε της ούρες τους, πιάνονται α-

ΕΡΥΘΡΟΣΤΑΥΡΙΤΕΣ,

Ο ΣΤΑΘΜΟΣ Α' ΒΟΗΘΕΙΩΝ ΤΟΥ Ε.Ε.Σ. έχει ανάγκην να αύξηση το είς διατηρημένον αίμα απόδεμά του για να άνταποκριθί στις πολλαπλές του υποχρεώσεις. Γι' αυτό σάς παρακαλεί να συστήσετε σε όσους από τους δικούς σας περισσεύει λίγο αίμα, απ' εκείνο που χρειάζεται ο όργανισμός των, να το δώσουν σ' αυτόν. Αυτό το λίγο περίσσειμα, να ξέρετε, μπορεί να σώση μια ανθρώπινη ύπαρξι.

S. O. S.

(SAVE OUR SOULS = ΣΩΣΕΤΕ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ ΜΑΣ)

Υπό SEG

Πολλοί από τους νεαρούς αναγνώστες μου, θα άκουνε στο ραδιόφωνο μουσική, τὰ δελτία του Τύπου, δμιλίες, άθλητικά νέα και τόσα άλλα πράγματα, που και διδακτικά είναι, αλλά και διασκεδάζουν. Όλα αυτά μπορούν να τὰ άκουνε σε ώρισμένα μήκη κύματος, που έχουν όρισθή δια κάθε πομπόν άσυρμάτου από τὸ Διεθνές Συνέδριον Ραδιοφωνίας, μεταξύ τῶν 180 και 550 μέτρων. Πέρα από τὰ 550 και έως τὰ 800 μέτρα περίπου, υπάρχει μιὰ περιοχή επάνω στὸν πίνακα του πυκνωτοῦ, που χρησιμοποιούν οἱ παραλιακοὶ ιδίως Σταθμοὶ Άσυρμάτου Τηλεγράφου και οἱ άσύρματοι τῶν πλοίων. Πολλές φορές ὁ αἰθήρ πάλλεται και θλιθεραὶ εἰδήσεις μεταδίδονται με τὰ ἐρτζιανά κύματα ἢ ἐπικλήσεις βοηθείας με τὸ διεθνές σήμα του κινδύνου, τὸ S. O. S. Οἱ άκροαταὶ ὅμως τῆς μουσικῆς, ὅσοι μάλιστα δὲν ξέρουν και τὸ αλφάβητον του Μόρς, που μεταχειρίζονται οἱ σταθμοὶ του άσυρμάτου τηλεγράφου, δὲν ενδιαφέρονται γι' αὐτὴν τὴν περιοχήν του πυκνωτοῦ και τὴν άγνοοῦν.

Γιὰ νὰ σὰς δώσουμε ἓνα παράδειγμα, σὰς δίδομεν άμέσως πειὸ κάτω ἓνα πολὺ ενδιαφέρον απόσπασμα από τὸ ἡμερολόγιον ἐνὸς άκροατοῦ τῶν παραλιακῶν Άσυρμάτων Τηλεγράφων και τῶν πλοίων, που κατοικοῦσε νὰ παράλια τῆς Μάγχης, ὀλίγον μετὰ τὸν άλλον πόλεμον:

Τρίτη, 17 Ἰανουαρίου 193...

«Εἶναι νύκτα πειά. Ἡ θύελλα ἔξω μαίνεται και διώχνει με τὴν ὀρμή της, σὰν καταραμένα ἔμπρός της τὰ μαῦρα σύννεφα και τὴν χον-

τὸ τῆς διάφορες προεχοχές, από μικρὰ συντρίμμια του θυθοῦ και περνοῦνε τὴ ζωὴ τους πάντα ὀρθια—μὴν τὸ ξεχνάτε αὐτό!—και ποτὲ...πλαγιασμένα. Πολλές φορές, μαζεῦονται σε μεγάλες ὀμάδες, πιάνονται με τῆς οὐρές τους, τὸ ἓνα από τὸ άλλο και σχηματίζουν κομπολόγια μέσα στὸ νερό...ὀρθια κι' αὐτά, από τὸν βυθὸ πρὸς τὸν άφρό. Κάποτε ἢ ὀμάδες μικραίνουνε, ξεχωρίζουνε και μένουνε δύο ἢ τρία ἢ πέντε, που ξεακολουθοῦνε νὰ μένουνε ἐνωμένα και νὰ κολυμποῦνε τὸ παράξενο κολύπημά τους.

Και ἔτσι, τὰ Άλογάκια τῆς θάλασσας, παράξενα στὴ μορφή και στοὺς τρόπους και στὴν ἀναπαραγωγή και στὸ κολύπημα, ζοῦνε τὴν ἡσυχη και εἰδυλλιακὴ ζωὴ τους, ἐντελῶς άφοβα, μέσα στὰ πράσινα λειθάδια τῆς θάλασσας, ὅπου τόσα άγρια δράματα ἀλληφαγωμάρας γίνονται γύρω τους, δίχως τὸν τρόπο μήπως φαγωθοῦνε από τὰ άλλα ψάρια, αλλά χωρίς και αὐτὰ νὰ τρῶνε κανένα!

δρὴ βροχή. Ὁ άέρας οὐρλιάζει ἀνάμεσα στὰ δένδρα και σφυρίζει ἐκνευριστικά από τῆς σχισμές τῶν παραθύρων.

»Όλα αὐτὰ με κάνουν νὰ νοιώθω απόψε πειὸ συμπαθητικὴ τὴν κάμαρά μου, με τὴν θαλπωρὴ που τόσο άφθονα μου παρέχει. Ἐξω από τὰ παραθυρόφυλλα πνίγεται ὁ κρότος τῆς βροχῆς... Καπνίζω ἀπολαυστικά ἓνα τσιγάρο και τακτοποιῶ τὰ χαρτιά μου. Ὁ σκύλλος μου κοιμάται κάτω από τὴν πολυθρόνα μου. Θὰ πρέπει νὰ νοιώθουμε και οἱ δυὸ πὼς εἴμαστε πολὺ εὐτυχεῖς απόψε, που δὲν εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ θυγοῦμε ἔξω.

»Ανοίγω τὸ ραδιόφωνό μου και γυρίζω τὸν πυκνωτὴ κοντὰ στῆς ἐνδείξεις τῶν 600 μέτρων. Στὴν περιοχή αὐτὴ μπορῶ νὰ παρακολουθῶ τὰ τηλεγραφήματα τῶν πλοίων, που ταξιθεῦν στο πέλαγος. Ἀπὸ τὸν τόνον τῆς φωνῆς τους μάλιστα, μπορῶ νὰ ξεχωρίζω τοὺς διαφόρους παραλιακοὺς σταθμοὺς. Ἐνας εἶναι θραχνός, άλλος θαρύτονος, άλλος δξύφωνος και άλλος ἔχει φωνὴ μελωδική. Και ἐνῶ τὰ σήματα του Μόρς, ἀδιάφορα πρὸς τὸν τόνον τῆς φωνῆς τους, εἶναι ἓνα τόσο ἐνοχλητικὸ παράσιτο δια τοὺς άκροατάς τῶν ραδιοσυναυτιῶν, γιὰ μένα ἀποτελοῦν μιὰ γνωστὴ και εὐχάριστη γλῶσσα, γιατί με διασκεδάζει με ὅσα λέει, ὅταν μάλιστα αὐτὰ δὲν εἶναι θλιθερά.

»Απόψε, ὁ σταθμὸς DPR ἔχει αρχίσει μιὰ ἀτελείωτη φλυαρία, χωρίς πολὺ ενδιαφέρον. Ὁ XLM ἔχει μιὰ γκρινιάρικη φωνή, πράγμα που του συμβαίνει άλλως τε πολὺ συχνά, ὅταν ὁ καιρὸς εἶναι θροχερός. Ἀνάμεσα στοὺς δύο αὐτοὺς, ἀκούεται ἓνα φορτηγὸ νὰ ἐκφράζει, σ' ἓναν τόνον ψιθυριστό, τοὺς φόβους του γιὰ τὴν κατάστασι του άξονος τῆς ἔλικος, που δείχνει μεγάλη διάθεσι νὰ στραβῶση. Ἐνα Νορβηγικὸ φορτηγὸ, που πάει από τὸ Μπουένος Ἀἴρες στὸ Στάβαγκερ ἀναφέρει ὅτι «καιροῦ ἐπιτρέποντος» θὰ προσεγγίσῃ σε κάποιο λιμάνι, γιὰ νὰ ἀφίσῃ σε Νοσοκομεῖο ἓναν από τὸ πλήρωμά του, που πληγώθηκε βαρειά από πτῶσι στὸ κύτος. Και ἀκούω, ἀδιάκοπες φλυαρίες από παντοῦ και ἡ ὥρα περνάει ἀργά-ἀργά. Με τὸ κουμπὶ του πυκνωτοῦ ἀλλάζω διαρκῶς μήκος κύματος, μεταξύ 550 και 700 μέτρων. Ὅλες ὅμως ἡ φλυαρίες συμφωνοῦν στὸ ὅτι ἡ θάλασσα εἶναι «λίαν τρικυμιώδης» και ὁ άνεμος πνέει με ταχύτητα «θυέλλης».

»Ξαφνικά ὅμως, κατὰ τῆς 11 ἡ ὥρα, ἐνῶ τὰ μάτια μου πήγαιναν νὰ κλείσουν νυσταγμένα, μέσα σ' ὅλες ἐκεῖνες τῆς φωνῆς τῶν άσυρμάτων, τὰ αὐτιά μου ἔπιασαν τὸ SOS. Και κεραυνὸς νὰ ἔπεφτε δὲν θὰ μ' ἔκανε νὰ ξυπνήσω

ἔτσι γοργά, ὅσο τὸ διακεκομμένο ἐκεῖνο τσιτίρισμα

που τὰ αὐτιά μου εἶχανε συνηθίσει από τὸν καιρὸ του πολέμου, ὅταν τὰ ἐμπορικά ἔτορπιλλίζοντο κατὰ δεκάδες τὴν ἡμέραν από τὰ ὑποβρύχια.

»Με τὸ άκουσμα ἐκεῖνο ξεπετάχθηκε άμέσως ὁ σταθμὸς DPR και ρώτησε: «Ἐχετε άνάγκην βοηθείας;»

»Τὸ πλοῖο, που ἔδωσε τὸ σήμα αὐτὸ εἶναι τὸ ἑλληνικὸ φορτηγὸ «Παναγῆς», ἀπαντᾷ: «Πλέομεν με σοβαρὰς θλάδας, ἔχομεν άπόλυτον ἀνάγκην βοηθείας, παραλλάσσομεν τὸν φάρον Ἀρ-Μέν. Ἐλπίζομεν νὰ ἀνθέξωμεν».

»Τὰ σημειῶνω ὅλα θιαστικά στο καρνέ μου, ἐνῶ μέσα στὴν κάμαρά μου σκορπίζεται ἀπάλὰ τὸ φῶς και ἡ ζεστασιά.

»Ἐκνευρισμένος από ὅλα αὐτὰ και ἑαγρυνισμένος πειά, περιμένω. Ἐπειτα από μιὰ ὥρα ξανακούω τὸ πλοῖον: «Εἶναι αδύνατον νὰ κυβερνηθῶμεν πλέον. Ἀπωλέσαμεν πηδάλιον. Ἡ τρικυμία μᾶς φέρει πρὸς τὴν ξηράν. SOS... SOS... SOS. Ἡ κατάστασις ἀπελπιστικὴ. Ἀνάγκη νὰ ἐγκαταλείψωμεν τὸ πλοῖον. SOS... SOS... SOS...».

»Ἐπειτα από μισὴ ὥρα: «Πρόσκειρσις ἐπὶ ὑφάλων ἀναπόφευκτος. Ἐγκαταλείπομεν τὸ σκάφος. SOS... SOS... SOS... Ζήτω τὸ ἑλληνικὸν Ναυτικόν!»

»Και ἡ κραυγὴ αὐτὴ τῆς ἀπελπισίας που ἔρριξε τὸ πλοῖο μέσα στὴ φρικτὴ θάλασσα, που ἀνοίγε ἀπληστα νὰ τὸ καταπιῇ, δὲν ἔτάραξε καθόλου, δὲν άλλαξε τίποτε από τὴν ἡρεμία και τὴν θαλπωρὴ τῆς κάμαράς μου. Ὁ σκύλλος μου ξεακολουθεῖ νὰ κοιμάται και τὸ τσιγάρο μου, που εἶχα άκουμπήσει στο σταχτοδοχεῖο μου, καίγεται σιγά-σιγά και ἀφίνει νὰ ἀνεβαίνει ἡρεμα και ὀλόϊσια πρὸς τὸ ταβάνι ὁ γαλάζιος καπνὸς του.

»Αλλά, ξαφνικά, άλλες φωνές ἀκούονται. Εἶναι οἱ άσύρματοι τῶν μεγάλων ναυαγοσωστικῶν, που πάντα παραμονεύουν κρυμμένα στῆς κακοτοπιές, ὅπου τὰ καράβια πέφτουν και ἀνοίγουν σὰν καρυδότσουφλα.

»Όλες καλοῦν τὸ ἑλληνικὸ φορτηγὸ, με τὸ ψυχωμένο πλήρωμα, που ἔστειλε τὴν πένθιμη ἐκεῖνη ζητωκραυγὴ στὸ τέλος τῆς ἐπικλήσεώς του, σὰν περιφρόνησι πρὸς τὰ μανιασμένα στοιχεῖα και τοῦ ἀπευθύνουν τὴν ἐνθάρρυνσι: «Καταπλέομεν ὀλοταχῶς!...»

»Τὰ ναυαγοσωστικά ὀρμοῦν ἔξω από τὰ καταφύγια τῶν επάνω στὴν ἀνοικτὴ θάλασσα, χώνονται ὀλόκληρα μέσα στὰ κύματα, ἀναπτύσσουν δλην τὴν ταχύτητά τους, ἐνῶ οἱ άσυρματισταὶ τους, ἥρωες και αὐτοὶ μαζὺ με

τοὺς άλλους ἥρωες ναυαγοσωστας, δὲν παύουν νὰ δίνουν θάρρος στοὺς γενναίους Ἑλληνας ναυτικούς με τὸ: «Καταπλέομεν ὀλοταχῶς!... Καταπλέομεν ὀλοταχῶς!...»

Και τώρα μέλλει νὰ ἐπακολουθήσῃ τὸ δρᾶμα τῆς διασώσεως μέσα στο φοβερὸ σκοτάδι, στὴ βροχή, στὴ μανιασμένη θάλασσα, που θὰ διαμφισθητήσῃ σκληρὰ τὴ λεία που θέλει νὰ κρατήσῃ, δρᾶμα που λίγοι θὰ ζήσουν ἐκεῖ από κοντά.....»

Σεῖς, νεαροὶ μου φίλοι, ὅσοι ἀκοῦτε ὠραία μουσικὴ στὸ ραδιόφωνο, ἐπάνω σε ὠρισμένη περιοχή του πίνακος του πυκνωτοῦ, μὴ λησμονήτε ποτὲ πὼς μέσα από τὴ νεκρὴ γιὰ σὰς ζώνη τῶν 550 έως 800 μέτρων μήκους κύματος, περνᾷ πολλές φορές τὸ φοβερὸ αὐτὸ σήμα, τὸ SOS, που φωνάζει θλιθερά πὼς ἀνθρώπινες ὑπάρξεις κινδυνεύουν.

Ὁ Βασιλεὺς Παῦλος Α' μετὰ τοῦ μικροῦ Διαδόχου Κωνσταντίνου

ΠΩΣ ΓΛΥΤΩΣΕ ΕΝΑΣ ΑΓΓΛΟΣ ΑΛΕΞΙΠΤΩΤΙΣΤΗΣ

ΤΟΥ Κ. Β. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗ

Καψάλη! Έτσι τόν βάφτισαν οι Ριζοχωρίτες. Τού έδωκαν αυτό το όνομα, γιατί τόν βρήκαν τσακισμένο, χιλιотραυματισμένο λίγο πειό πέρα από το χωριό τους, σ' ένα μέρος που το λέγανε «Καψάλες». Ήταν Άγγλος αλεξιπτωτιστής. Ή ταυτότης του έγραφε το όνομα Χάρολντ Σίπστεντ. Μά ποιός μπορούσε να προφέρει τέτοιο όνομα. Στο πέσιμό του δέ στάθηκε τυχερός. Χτύπησε και χτύπησε για καλά, σχεδόν για θάνατο. Άν δεν ήταν οι Ριζοχωρίτες, άντρες και γυναίκες, να σταθούν πάνω από το κεφάλι του σάν αδέρφια, να τόν περιποιηθούν, να τόν προσέξουν, να τόν νταντέψουν μήνες, ο Καψάλης τους δέ θα ζούσε. Ή αγάπη που έδειξαν για τόν άνθρωπο τούτον οι χωρικοί και ή θυσίες για να τόν σώσουν από τὰ χέρια τού Χάρου, δέ λέγονται.

Μά κάποια μέρα έφτασαν στο Ριζοχώρι Ίταλοι Καραμπινιέροι. Φαίνεται πώς κάτι μυρίστηκαν.

— Έμπρός! Όλοι οι άντρες να μαζευτήτε στο σχολείο! Διέταξαν.

Έκεί τούς άρχισαν στο ξύλο. Ξύλο αλύπητο. Τους χτυπούσαν με κλωτσιές, με γροθιές, με χοντρό σύρμα πλεγμένο σά καμτσιόκι.

Κάθε καμτσιόκι και μιά μελανιασμένη γραμμή στο πρόσωπο, στά χέρια, στο κορμί, όπου τύχαινε. Και ύστερα ξεχυνότανε μαύρο σκοτωμένο αίμα. Τό πάτωμα τού σχολείου κοκκίνισε από αίμα.

Γκάπ! Γκούπ! τούς χτυπούσαν, αλύπητα.

— Θέλωμε να μαρτυρήσετε τόν Άγγλο. Πού τόν κρύβετε. Τόν έχετε δώ στά σπίτια σας. Τόν ταΐζετε. Τόν φυλάγετε!

Άναπνοή οι Ριζοχωρίτες δέν έβγαζαν από τό στόμα τους. Υπόμεναν τὰ χτυπήματα, όπως οι πρώτοι χριστιανοί τὰ βασανιστήρια.

— Εμείς Άγγλους, ούτε είδαμε στά μάτια μας, ούτε έχομε στο χωριό. Όλοι είμαστε γεωργοί, άνθρωποι ήσυχoi, καλοί και δουλετάδες. Καλλιεργούμε τόν κάμπο και τρώμε τό ψωμί μας. Σε τούτο τό μέρος δέν μπορούν να φυλακτούν Άγγλοι. Από ένα σπιτάκι Ισόγειο που έχει καθένas μας με δυό δωματιάκια, που θα καθίσαι και που θα κρυφτή ο Άγγλος. Έλάτε να φάξετε στά σπίτια μας και αν ανακαλύψετε τίποτε, να μάς κάμετε ό,τι θέλετε, είτε θαρρετά ένας γέρος Ριζοχωρίτης, ο Σέφερης, που ήταν κι' επιτροπος στην έκκλησία.

— Αφίστε τα αυτά και παραδώστε μας τόν Άγγλο, αν θέλετε να ήσυχάσετε. Άλλοιώς θαχτετε κακά ξεμπερδέματα. Θα κάψωμε τὰ σπίτια σας και άλλους από σας θα τουφεκίσωμε, άλλους θα τούς ριξώμε να σαπίσουν στη φυλακή. Μέσα σε μιά βδομάδα θα εξαναγυρίσωμε. Φροντίστε να κάμετε ό,τι σας λέμε.

Μόλις έπαιρνε να πέση ο ήλιος και τότε μονάχα τὰ λυσσασμένα σκυλιά κουράστηκαν να χτυπούν, κι' έφυγαν από τό χωριό τραγουδώντας.

Εύτυχως ο Άγγλος την ημέρα αυτή δέν ήταν στο Ριζοχώρι. Ήταν κρυμμένος σε κάποιο μαντρί εκεί κοντά, τού Νέλα. Άν τόν έβλεπαν ξανθό, λιγνό και γαλανομάτη, δύσκολα θα μπορούσε να γλυτώση, άνακατωμένος μέσα στους ήλιοκαμένους ζευγίτες. Με την πρώτη ματιά που θα έρριχναν οι Καραμπινιέροι, θα τόν άρπαζαν.

Οι Ριζοχωρίτες άρχισαν να νοιάζονται πολύ πειά για τόν άνθρωπό τους αυτόν.

— Τι να τόν κάμωμε; Πού να τόν κρύψωμε;

Άν ξανάρθουν και μάς κάμουν μπλόκο και βρεθθ σε κανένα σπίτι, τί θα γίνει; Όλες ή έννοιες γυρίζουν για τόν Καψάλη τους κι' όχι για τόν έαυτό τους, για τὰ σπίτια τους ή για τὰ παιδιά τους.

Νά τόν κρατήσουν στο χωριό, τούς ήταν δύσκολο. Νά τόν στείλουν πάλι σ' άλλο ήταν ακόμα δυσκολότερο, γιατί οι Ίταλοι φύλαγαν τούς δρόμους παντού.

Μά ενώ οι χωριανοί ήταν στενοχωρημένοι για τόν

Καψάλη, αυτός απ' την ημέρα που ήρθαν οι Καραμπινιέροι στο χωριό, έγινε άφαντος.

Ούτε στο μαντρί τού Νέλα τόν βρήκαν, ούτε πουθενά.

Τί να γίνει; Πού να πήγε, βρέ παιδιά; Ή γη άνοιξε και τόν κατάπιε;

Ή ημέρες περνούσαν και ούτε φωνή ούτε ακρόασι. Οι χωριανοί δέν ήξαιραν τί να υποθέσουν. Ήσαν λυπημένοι που έχασαν τόν άνθρωπο, που γι' αυτόν έκαμαν τόσες θυσίες, έως που να μπορούσαν να τόν κρατήσουν στη ζωή. Για τούς Καραμπινιέρους άρχισαν να ξεθαρρεύουν.

— Αφού δέν ήρθαν ως τώρα, φαίνεται πώς δέ θα ξανάρθουν πειά, έλεγαν.

Ο γέρο Σέφερης όμως είχε γνώμη άλλοιώςτικη: — Θα μάς ξανάρθουν, παιδιά, και να δητε. Θα μάς ξανάρθουν ξαφνικά, αφού μάς άφίσουν πρώτα να ξεθαρρέψωμε. Φροντίστε να μην έχετε υποπτο πράμμα σπίτι σας. Θα μάς κάμουν έρευνα.

Και όπως είπε ο γέρο Σέφερης έτσι κι' έγινε. Κάποια Κυριακή πρωί-πρωί βρέθηκε άποκλεισμένο πάλι το Ριζοχώρι. Τρία αυτοκίνητα και πέντε ή έξι μοτοσυκλέτες ήρθαν και στάθηκαν στην πλατεία κάτω από ένα γιγαντένιο πλατάνι.

Φόβος και τρόμος ξεχύθηκε στο χωριό. — Καλά που δέ βρίσκεται δώ ο Καψάλης, θα μάς τόν έπιαναν, έσυλλογίζονταν οι χωριανοί.

Σε λίγο άρχισε ή έρευνα. Δωμάτια, σταύλοι, αποθήκες, άχυρώνες, όλα ψαχουλεύθηκαν με προσοχή. Τό ξύλο έπεσε αλύπητο. Τόν παπα και τό δάσκαλο τούς απομόνωσαν και τούς έβαλαν μέσα στο σχολείο.

— Τόν Άγγλο! θέλωμε τόν Άγγλο! έφώναζαν και κτυπούσαν.

— Μας βασανίζετε άδικα. Άγγλο έμείς δέν έχομε. Δέν υπάρχει έδω τέτοιος άνθρωπος, άπαντούσαν οι Ριζοχωρίτες στερεότυπα.

Στην πλατεία ακούγονται τουφεκίες. Ένας αξιωματικός Καραμπινιέρους δοκιμάζει τό πιστόλι του σκοπεύοντας τούς κομπούς από τόν μεγάλο τόν πλατάνο. Ο γέρο Σέφερης, που είναι δίπλα τό σπίτι του κυττάζει από κάποια χαραμάδα που έχει τό παραθυρόφυλλο και κοντεύει να λιποθυμήσει από τόν τρόπο του.

— Συμφορά μας! φωνάζει ο Σέφερης. Της σφαίρας που δέχεται ο πλατάνος, ο Σέφερης νοιώθει σά να πέφτουν στο κορμί του.

— Στράβωσέ τον Θεούλη μου, να μη γίνει κακό! Κάμε ξερό τό χέρι που κρατάει τό πιστόλι!

Έτσι ψιθυρίζει κατακίτρινος ο Σέφερης και σταυροκοπιέται.

Ή γυναίκα του ακούοντας τόν άντρα της να λήη αυτά, νομίζει πώς ή πιστολιές πέφτουν στο δικό τους σπίτι και φοβάται και τρέμει. Τη στιγμή τούτη ο γέρο Σέφερης παίρνει μιά απόφασι. Άρπάζει ένα μεγάλο δίσκο και τόν γεμίζει σůκα, σταφύλια, και ροδάκινα που τὰ έχει φέρεи απ' τό άμπέλι του και κατεβαίνει τη σκάλα.

— Μή παππού! Θα σε σκοτώσουν! τού λέει ή γυναίκα του. Μήν άνοιγης την πόρτα!

— Άς με σκοτώσουν! άπαντά ο παππούς.

Μπάμ! Μπούμ! ρίχνει ο αξιωματικός. Ο Σέφερης προχωρεί κρατώντας τό δίσκο με τὰ δυό του χέρια. Ή γρηά Σεφερίνα κυττάζει από τη χαραμάδα και βλέπει τόν αξιωματικό να γυρίζει τό πιστόλι κατά τόν παππού και να τού λήη κάτι με φωνή άγριεμένη.

Ο παππούς με χαμόγελο προχωρεί και άπλώνει μπροστά του τό δίσκο.

— Θεέ μου! θα τόν σκοτώση! φωνάζει με βραχνή φωνή ή γερόντισσα και τρέμει σύγκορμη.

Μά σά δέν άκούει πιστολιά άρχίζει κάπως νάρχε-

ται στον έαυτό της. Ο αξιωματικός ήμέρωσε και κατέβασε τό πιστόλι του. Τό χαμόγελο τού γέρο Σέφερη έλυωσε τόν πάγο τού θυμού του, τόν μαλάκωσε. Και να σε λίγο άπλώνει στο δίσκο τό χέρι και διαλέγει ένα χοντρό ώριμασμένο ροδάκινο. Έβάλε έπειτα στη θήκη τό πιστόλι και βγάζοντας από την τσέπη ένα σουγιάδκι άρχισε να καθαρίζει τό όπωρικό. Ύστερα πήρε και άλλο και άλλο και δέν ξανατουφέκισε.

Όσοι έτυχε να δουν τό γέρο Σέφερη να κρατά τό δίσκο και τόν Ίταλό να τρώη ροδάκινα, σůκα και σταφύλια, δέν μπορούσαν να τό έξηγήσουν. Ο Σέφερης να κάμη αυτό! Αυτός που άκουγε Ίταλους και τόν έπιανε τρέλλα!

Κατά τόν έσπερινό ή έρευνα στά σπίτια τέλειωσε και οι άνδρειοι μας Ίταλοι ξεκίνησαν για δεύτερη φορά να φύγουν, χωρίς να βρούν τόν Άγγλο. Βρήκαν όμως γουρουνόπουλα, κατσίκες, γαλοπούλες, άκόμα και προίκες κοριτσιών και ξεγύμνωσαν τό χωριό απ' ό,τι καλό και πολύτιμο είχε άφίνοντας τό ρημαγμένο και τόν κοσμάκη σακατεμένο από τό ξύλο. Μά και μ' όλα τὰ παθήματά τους οι Ριζοχωρίτες δέν έπαψαν να ρωτούν και να σκέπτονται για τόν άγαπημένο τους τόν Καψάλη:

— Να μή μάς αποχαιρετήση! Να φύγη βρέ παιδιά και να μή μάς πη τίποτε! Έμας που πάθαμε τόσα γι' αυτόν! που θυσιαστήκαμε! που φάγαμε τόσο ξύλο!

Ένα βράδυ όμως, αφού πέρασε κάμποσος καιρός, όπως ήταν μαζεμμένοι και άκουγαν κάποιο ραδιόφωνο, που είχαν και δούλευε με μπαταρία, άκουσαν και

μιά είδησι που τούς μέθωσε από χαρά. Ο Καψάλης τους τούς έστελνε μήνυμα, τούς έλεγε πώς έφτασε γερός στο Κάιρο και χαϊρέτιζε έγκάρδια τούς άγαπημένους του Ριζοχωρίτες.

— Μά πώς βρέθηκε στο Κάιρο; Ποιός τόν βοήθησε να φύγη; Ποιός τόν έκρυβε τόσο μυστικά από τότε που τόν ζητούσαν οι Ίταλοι να τόν πιάσουν; έρωτούσαν οι χωριανοί.

Κάποιος τότε απ' αυτούς που ήταν εκεί άπάντησε:

— Έγώ τὰ έκαμα όλα αυτά, είπε μιά χοντρή γέρικη φωνή.

Γύρισαν και είδαν τό γέρο Σέφερη, τόν επιτροπο της έκκλησίας.

— Έσύ;

— Ναι! Έγώ! Έφτιασα μιά ψηλή σκάλα και τόν ανέβασα στην κουφάλα από τόν πλατάνο. Μέσα εκεί στον κρυφώνα τόν φύλαγα ένα μήνα. Ώσπου βρήκα τόν τρόπο και τόν φυγάδεψα σε κάποιο νησί. Απ' εκεί έφυγε για τό Κάιρο.

— Και τό δίσκο με τὰ σůκα και τὰ ροδάκινα, γιατί τὰ πήγες στον Ίταλό; ρώτησε κάποιος Ριζοχωρίτης.

Ο παππούς τόν κύτταξε και γέλασε.

— Δέν καταλαβαίνεις γιατί; Για να καταφέρω τόν Ίταλό να πάψη της τουφεκίες και να γλυτώσω τόν Καψάλη που ήταν μέσα στην κουφάλα.

Νά γιατί τό έκαμα. Και τώρα έλάτε να πιούμε κανένα ποτηράκι στη γειά τού Καψάλη, που μπόρεσε να φτάγη στο Κάιρο! είπε ο παππούς και παράγγειλε μιά όκλα κρασί.

ΣΚΙΤΣΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ

Χ Α Λ Α Λ Ι

ΤΗΣ Κ. ΑΘΗΝΑΣ ΔΡΑΚΟΥ

Τό πλωτό μας ξεκινούσε σιγά, σιγά κι' άφινε πίσω του τό Μεσολόγγι. Ο ήλιος είχε πειά βασιλέψει. Γύρω μας ήταν άφάνταστη γαλήνη κι' ήσυχια. Όμως μέσα στο πλοίο χαλούσε ο κόσμος από τη φασαρία και τό θόρυβο, γιατί είχαμε πάρει πάρα πολλούς τραυματίες τη βραδείά εκείνη. Τούς έφερνε τό τραινάκι κάτω στην παραλία κι' από 'κει τούς παίρναμε με τὰ φορεία. Άλλους φέρνανε απ' τὰ νοσοκομεία κι' άλλους ίσια από τό Μέτωπο. Κι' έμείς τούς μοιράζαμε ανάλογα, στο Λουτράκι, στον Πειραιά, στην Άθήνα.

Οι καμαρώτοι κι' ή αδελφές είχαμε πολύ δουλειά, όσο να τούς κακτοποιήσωμε στής καμπίνες, στά καναπεδάκια, στους πάγκους και τούς πειό έλαφρά πληγωμένους κάτω στις σάλες και στά καπνιστήρια της πρώτης και δευτέρας — όπως έλεγαν μιά φορά, τόν καιρό της ειρήνης — θέσεως τού καραβιού.

Τὰ βογγητά κι' οι αναστεναγμοί, τὰ καλέσματα τών αδελφών, από κάθε μεριά, γύρω, ανακατεύονταν με τό θόρυβο τών μηχανών.

Πεσμένοι άραδιαστά, βαρεία και έλαφρά τραυματισμένοι κι' οι πειότεροι με κρουαγιήματα όλων τών βαθμών, ταλαιπωρημένοι τόσες ώρες μέσα στο τραινάκι, φώναζαν, ζητούσαν νερό, λεμονάδες, άσπιρίνες. Πού να τούς προφτάσωμε όλους όσο κι' αν ή ψυχή μας τούς πονούσε!

Άργότερα, σάν ενύχτωσε κι' είχαμε πιά βολευτή και ήσυχάσει κι' άκουες που και που κανένα ρουχαλιτό — τό μόνο που εύχαριστιόσουν να τ' άκούς — άνοιξα την πόρτα μιάς καμπίνας που δέν είχα προφτάσει να την έπισκεφθώ ως τη στιγμή εκείνη. Μόλις μπήκα κι' από της κοκέτες πολλά κεφάλια άντισηκωμένα μ' άρχισαν της φωνές:

— Τσιγάρα θέλωμε, αδελφή, τσιγάρα!

Οι κακόμοιροι, είχανε σκάσει όσο νάρθη ή άράδα τους. Άρχισα να τούς μοιράζω τὰ πακέτα τους, κουλούρια, καραμέλες... Με παιδιάστικη χαρά τ' άρπάζανε όλοι κι' έγώ γελοόσα μαζί τους, όταν μιά φωνούλα αδύνατη «Αδελφή!» μ' έκανε να γυρίσω στο καναπεδάκι της καμπίνας, όπου ήτανε ξαπλωμένος ένας τραυματίας. Έπληγα κοντά του. Ένα παιδάκι σχεδόν, ξανθό, χλωμό, τόσο χλωμό που θάλεγες πώς είχε στραγγίσει όλο τό νεανικό του αίμα απ' τό κορμάκι του. Με κύτταξε με τὰ μεγάλα γαλάζια του μάτια, σβυστά και 'κείνα:

— Αδελφή, μου είπε παραπονετικά, τράβηξέ μου τό σεντόνι, σε παρακαλώ, γιατί με βαρύνει.

Πήγα να τό τραβήξω.

— Σιγά, σιγά γιατί πονώ, αναστέναξε.

Έβγαλα τό σεντόνι. Είδα τότε γιατί πονούσε. Είχε κομμένο τό πόδι πολύ ψηλά στο μηρί. Τό είχε, τελευταία, έχειρίσει και τό τραύμα ήταν ακόμα νωπό. Έμοιαζε με τό κομμένο κλαδί τού δέντρου. Με κύτταξε με λυπημένη έκφρασι και μου είπε:

— Όλμος μου πήρε τό πόδι.

Κατάπια τό δάκρυ που έγρανε τὰ μάτια μου και τού είπα χαϊδεύοντας τό αδύνατο και χλωμό προσωπάκι του.

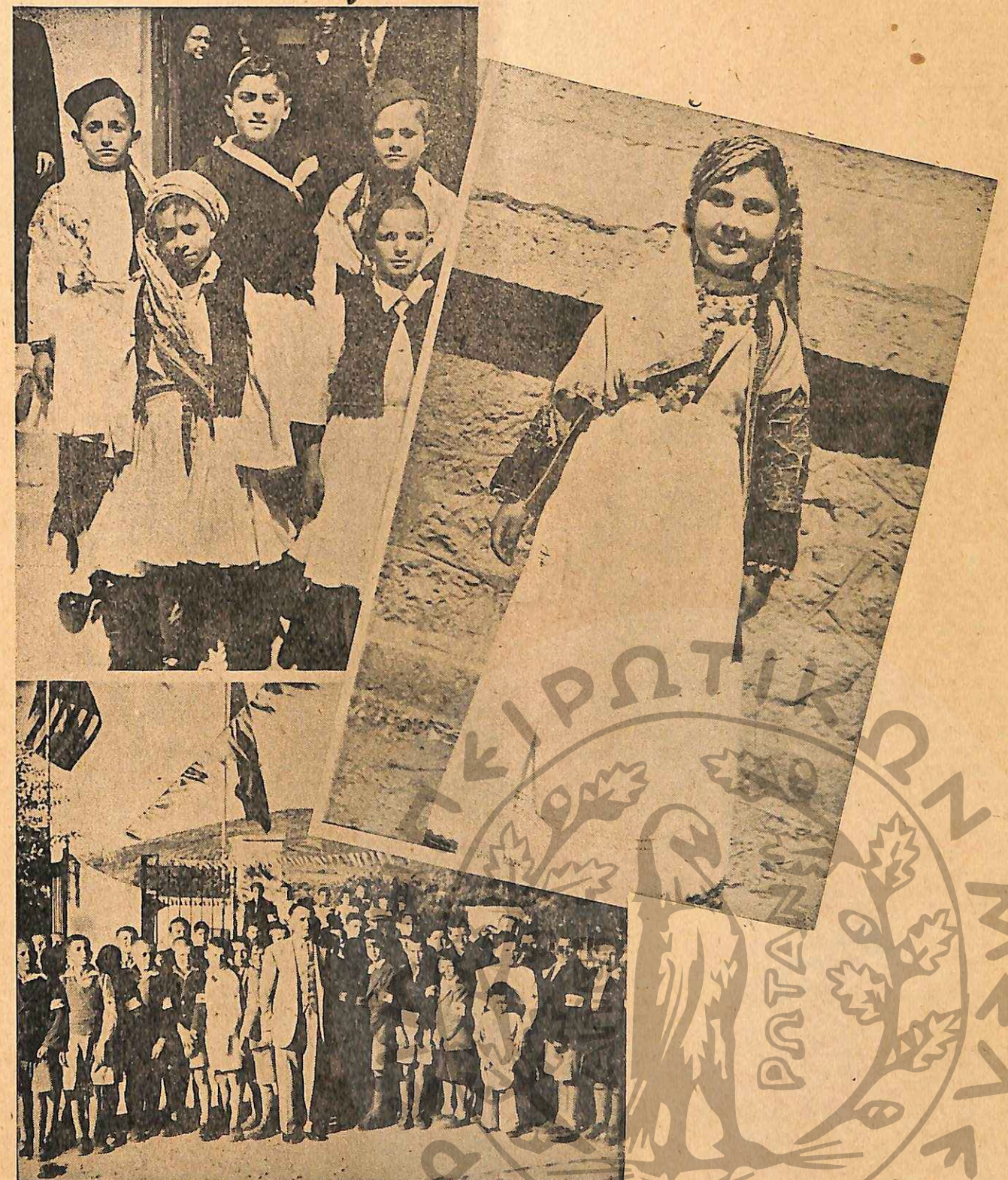
— Παιδί μου, τάδωσες στην Πατρίδα.

— Ναι, αδελφή, στην Πατρίδα.

Είπε με χαμόγελο, κι' άξαφνα, μιά φλόγα φώτισε τὰ χλωμά του μάτια και με φωνή που θάλεγες πώς βγαίνει απ' άλλο στόμα κι' απ' άλλο κορμί, με φωνή ζεστή, άντρικία, έφώναξε:

— Χαλάλι!

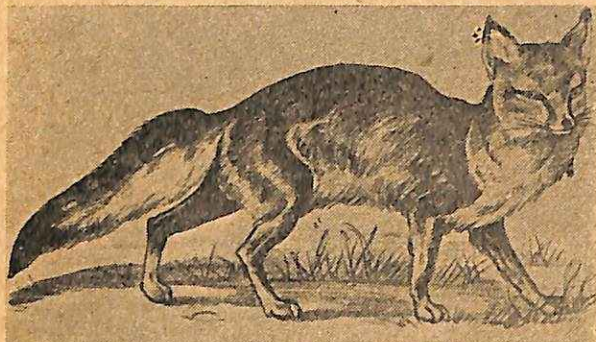
Τό σεντόνι κυλίστηκε χάμω. Έσκυψα να τό πιάσω και για να κρύψω τὰ δάκρυα, που δέν μπορούσα πειά να τὰ καταπιώ.

Η ΑΛΕΠΟΥ

Υπό Π. Ε. Σ.

Τό φημισμένο γιά τήν πονηρία του άγρίμι αυτό τοῦ τόπου μας, ὅπως λέγει ὁ Buffon, ἀξίζει τή φήμη του, γιατί ὁ,τι ὁ λύκος δέν κατορθώνει μέ τήν κτηνώδη βία καί δύναμι, αὐτό τό ἐπιτυχάνει, τῆς περισσότερες φορές, μέ τήν πονηρία καί τήν ἐπιδεξιότητά του. Καί ἐτσι τό βλέπομε, χωρίς νά ἐπιτίθεται στό ποίμνιο, δι-

χωρ νά σέρνῃ πτώματα, δίχως νά τά βάζῃ μέ τοὺς σκύλους καί τοὺς τσοπάνηδες, νά καταφέρνῃ νά ζῇ πλουσιώτερα καί εὐκολώτερα ἀπό ἐκεῖνον.

Τήν δύναμίν της ἡ Ἀλεπού τήν ἔχει στό κεφάλι της, στό μυαλό της, παρά στό μυϊκό της σύστημα. Ἐτσι διαθέτει προσόντα πού καταλαβαίνει νά μεταχειρισθῇ πάντα ἀνάλογα μέ τῆς δυσκολίες πού θά βρῇ στό ἐγχειρήματά της καί δέν περιμένει ποτέ βοήθεια ἀπό ἄλλον, πράγμα πού ἀποτελεῖ τόν μεγαλειότερον πλοῦτον της, πού στεροῦνται ἄλλα ἀγρίμια. Προσέχει πάρα πολύ τόν ἑαυτό της καί δέν ἐμπιστεύεται ποτέ ἀπολύτως στήν ταχύτητα πού μποροῦν νά ἀναπτύξουν τά πόδια της, ἂν καί δέν κουράζεται εὐκολα καί εἶναι καί πειό ἐλαφρυά ἀπό ἄλλα ἀγρίμια.

Δέν εἶναι ἀπό τὰ ζῶα πού κάνουν βίον νομαδικόν. Ἐτσι θεωρεῖ ἀπαραίτητο πῶς πρέπει νά ἔχῃ τό ἀσυνλό της, κάτι τῶ μόνιμον, ὅπου νά μπορεῖ νά καταφεύγῃ σέ στιγμές κινδύνου, πού νά μπορῇ ὅμως νά τῆς χρησιμεύῃ γιά νά μεγαλῶνῃ καί τὰ μικρά της. Γι' αὐτό θά μπορούσαμε, ἴσως, νά ποῦμε πῶς δέν εἶναι ἀγρίμι πού ἀλητεύει, ἀλλά ζῶον νοικοκυρεμένο.

Ἄλλως τε ὁλος ὁ τρόπος μέ τόν ὁποῖον σκέπτεται στό ζήτημα αὐτό, δηλαδή, τό μέρος πού διαλέγει, πῶς ἐτοιμάζει τό ἐσωτερικό του γιά νά τό κάμῃ ἀνετο, πῶς καταφέρνῃ νά κρύβῃ τήν εἰσοδό του, εἶναι πράγματα πού μαρτυροῦνε μιά ἀνώτερη ἀντίληψι τοῦ ἀγρίμιου αὐτοῦ. Π. χ. διαλέγει τό μέρος ἐκεῖ πού ἀρχίζουν τὰ δάση, κοντά ὅμως σέ κατοικημένα μέρη. Ἀπ' ἐκεῖ ἀκούει εὐκολα τὰ κοκκόρια νά λαλοῦν, τῆς κόττες νά κακαρίζουν, νοιώθει τί γίνεται γύρω, ξέρεי πού θά βρῇ τήν τροφή της. Ἀφοῦ σχηματίσῃ μιά σωστή ἰδέα γιά ὅλη τήν γύρω κίνησι, μελετᾷ ὅλην τήν ὑπόθεσι καλᾶ καί ἐτοιμάζει τό ἐγχειρήματά της. Μόλις νυκτώσῃ, γλυστράει, σέρνεται, φθάνει στό μέρος πού ἔχει διαλέξει, ἐνεργεῖ μέ ταχύτητα ἀστραπῆς καί σπᾶνια ἀποτυχάνει. Πολλές φορές ξεπαστρεῖ ὁλόκληρο κοτέτσι, πνίγει ὅλα τὰ πουλериκᾶ καί τὰ ἀφίνει ἐπειτα πέρνει στό στόμα ἕνα ἡ δυό ἀπό τὰ θύματά της καί πηγαίνει καί τὰ κρύβει κάπου ἀνάμεσα σέ θάμνους ἡ κάτω ἀπό τὰ χόρτα ἡ στό ἀσυνλό της. Σῶνα-

γυρίζει ἔπειτα, πέρνει ἄλλο, τό κρύβει κι' αὐτό σέ ἄλλο μέρος καί ἐπαναλαμβάνει τό δρόμο ὅσο μπορεῖ νά ξεσηκώσῃ περισσότερα, καί ἐφ' ὅσον κρατᾷ ἀκόμα τό σκοτάδι τῆς νύχτας ἡ δέν ἔχουν ἀντιληφθῇ τίποτα ἀπό τό σπίτι, ὅπου ἔκαμε τήν ἐπιδρομή της.

Ἀλλά τὰ κοτέτσια δέν ἀποτελοῦν πάντα τόν μοναδικό της σκοπό. Στά δάση καί στά χωράφια, στό ἀμπέλια μέσα, ἡ Ἀλεπού θά κάμῃ τήν ἐπίσκεψί της. Ὅπου ξέρει πῶς ἔχουνε στημένες ἐξοδεργες ἡ δόκανα γιά λαγούς ἡ πουλιά, θά κάμῃ αὐτή πρῶτα τήν ἐπίσκεψί της πρὶν ξημερώσῃ, καί πρὶν ἀπό τόν κυνηγὸ πού ἔχει στήσει τὰ σύνεργα αὐτά. Ἐτσι τῆς περισσότερες φορές βρίσκει ἔτοιμο θήραμα, χωρίς κόπο. Ἡ φωλιές τῶν πουλιῶν, ὅπως ἡ πέρδικες δέχονται τήν ἐπίσκεψί της, τρώει τὰ αὐγά καί τήν μητέρα καί ἐξαφανίζεται. Ὅταν πεινά πολύ, κυνηγᾷ καί ἄλλα μικρότερα ζῶα, πού ἄλλοτε δέν καταδέχεται, ὅπως τὰ ποντίκια. Τὰ σταφύλια εἶναι τό φρούτο τῆς προτιμῆσώς της· γι' αὐτό, τό καλοκαίρι εἶναι συχνότατες ἡ ἐπιδρομές της στό ἀμπέλια.

Ἀπ' ὅλα αὐτά, μπορούμε νά συμπεράνουμε πῶς ἡ Ἀλεπού εἶναι ἕνα ἀπό τὰ βλαβερά ἀγρίμια· καί ἐνῶ ὁ λύκος βλέπει ἰδίως τόν χωρικό καί τόν κτηνοτρόφο, ἡ Ἀλεπού βλέπει περισσότερο τόν μικρο-ἀσπόν. Ἡ φημισμένη πονηρία καί ἡ ἐξυπνάδα της ἔχουν γεννήσῃ πολλά παραμύθια διδακτικά καί παροιμίες λαϊκές, πού ἔχουν σχεδόν πάντοτε βαθύ τό νόημα.

Ἀναφέρω ἕνα παραμῦθι, γιά νά κρίνετε: Μιά φορά μιά Ἀλεπού μέ τὰ παιδιά της ἔμεναν σ' ἕνα βουνό καί ἐτεμπελιάζαν.

—Τί κάνουμε ἐδῶ, μητέρα, ρώτησαν τὰ παιδιά της.

—Ζεσταινόμεστε, παιδιά μου! ἀπάντησε ἐκεῖνη.

—Μὰ πού εἶναι ἡ φωτιά;

—Στό ἀπέναντι βουνό, δέν τῇ βλέπετε;

Τότε ἕνα ἀπό τὰ παιδιά της ἀρχισε νά φωνάζῃ. Ἀφοῦ κύτταξε πονηρά τήν μητέρα του:

—Νερό, μάννα, νερό! Μ' ἔκαψε μιά σπῖθα ἀπ' τῇ φωτιά!

—Μὰ ἐσύ, παιδί μου, ἐξεσχόλισες πειά, εἶπε τότε μέ θαυμασμό ἡ Ἀλεπού. Δέν σοῦ χρειάζεται τίποτα ἄλλο. Μπορεῖς τώρα νά ζήσης μόνάχο!

Ἐκτός ἀπό πολλές ἄλλες παροιμίες χαρακτηριστικῇ εἶναι: «ἡ Ἀλεπού πιάνεται καί ἀπό τὰ τέσσερα».

Ἡ παροιμία αὕτη προήλθε ἀπό τήν ἐξῆς συνήθεια τοῦ ἀγρίμιου αὐτοῦ. Ὅταν ἡ Ἀλεπού περνᾷ ἀπό μέρος πού ὑποψιάζεται πῶς ἔχουν στημένα δόκανα, μαζεύει τὰ πόδια της, ἔτσι, πού καί τὰ τέσσερα νά πατοῦνε ἐπάνω σέ μιά εὐθεῖα γραμμὴ καί αὐτό γιά νά λιγοστεύῃ ὅσο τό δυνατόν τόν κίνδυνο νά πιασθῇ στό ἕνα ἀπ' αὐτά στό δόκανο, γιά τήν περίπτωση πού θά περπατοῦσε μέ τὰ πόδια στή φυσική τους θέσι. Πολλές φορές ὅμως ἡ πονηρία της αὕτη δέν τήν ὠφελεῖ, διότι τυχαίνει νά πέσῃ στό δόκανο ἐπάνω καί νά πιασθῇ «καί μέ τὰ τέσσερα» ἀπ' αὐτό.

Μιά ἄλλη παροιμία πού λέγεται εἶναι: «τοῦ ἔκαμε τῆς Ἀλεπούς τόν ὄρκο». Αὕτη λέγεται γιά ὅσους ὑπεσέθησαν κάτι ἐνόρκως καί δέν ἐτήρησαν τόν ὄρκο τους. Διότι ἔτσι κάποτε καί ἡ Ἀλεπού ἔλεγε πῶς εἶχεν ὀρκισθῇ νά μὴ ξαναβάλῃ κρέας στό στόμα της καί ἡ κόττες τήν ἐπίστεψαν καί τήν ἐμπιστεύθηκαν καί ἐκεῖνη τοὺς ἐπετέθη καί τῆς κατεσπάραξε.

Π. Ε. Σ.

ΠΩΣ ΕΡΓΑΖΟΝΤΑΙ ΑΙ ΥΠΗΡΕΣΙΑΙ ΑΝΑΖΗΤΗΣΕΩΝ ΤΩΝ ΕΡΥΘΡΩΝ ΣΤΑΥΡΩΝ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΣ ΝΑΥΤΙΚΟΥ ΣΠΥΡΟΥ

Αἱ Ὑπηρεσίαι Ἀναζητήσεων τῶν Ἐρυθρῶν Σταυρῶν φέρουν εἰς ἐπαφὴν ἄτομα πού ἔχουν χάσει τὰ ἴχνη τῶν συγγενῶν τῶν καί εὐρίσκονται σέ ἐχθρικός χώρας ἀκόμη ἡ ὑπὸ ἐχθρικήν κατοχήν καί τοὺς βοηθοῦν νά διατηρήσουν τήν ἐπαφὴν τῶν μέσῳ εἰδικῶν γραφείων.

Πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν ἔχει ὁργανωθεῖ δίκτυον ἐπικοινωνίας μεταξύ τῶν ἐχθρικών ἡ ὑπὸ ἐχθρικήν κατοχήν χωρῶν καί τῶν εἰδικῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ Διεθνoῦς Κομιτάτου τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ εἰς τὴν Γενεύην.

Ἐκατοντάδες χιλιάδες ἀτόμων σήμερα ὀφείλουν τὴν ἐπαφὴν μέ τοὺς συγγενεῖς τῶν εἰς τὰς φροντίδας τῶν Ὑπηρεσιῶν Ἀναζητήσεων καί ἑκατοντάδες χιλιάδες αἰχμαλώτων πάσης ἐθνικότητος ἐνισχύθησαν μέ δέματα ἱματισμοῦ καί τροφίμων.

Σᾶς ἀναφέρουμε ἀμέσως παρακάτω τὴν ἱστορίαν τοῦ Ἑλληνος ναυτικοῦ Σπύρου διὰ νά λάβητε μίαν ἰδέαν πῶς λειτουργοῦν αὐταὶ αἱ Ὑπηρεσίαι:

3) Ὁ Σύλλογος Ἑλλήνων Ναυτικῶν, ἐρωτηθεὶς ἀναφέρει ὅτι ὁ Σπύρου ὑπηρετοῦσε σέ πλοῖον τό ὁποῖον ἐβυθίσθη, ἀλλ' αὐτὸς εἶχε σωθεῖ.

1) Ἡ οἰκογένεια τοῦ Σπύρου εἰς τὴν Ἑλλάδα γράφει εἰς τὸν Ἑλλήν. Ἐρυθρ. Σταυρὸν καί ζητεῖ πληροφορίας διὰ τὸν υἱὸν Σπύρου, ναυτικὸν τὸ ἐπάγγελμα καί παρέχει καί σχετικά στοιχεῖα.

2) Ἡ αἴτησις ἀπὸ τὸν Ἑλληνικὸν Ἐρυθρ. Σταυρὸν ἀποστέλλεται εἰς τὸ Διεθνὲς Κομιτάτον τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ εἰς τὴν Γενεύην καί ἀπ' ἐκεῖ εἰς τὸ Τμήμα Διεθνῶν Σχέσεων τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ εἰς τὸ Λονδίνον, τό ὁποῖον ἐρευνᾷ καί ἀνακαλύπτει ὅτι ὁ Σπύρου εἶχε φύγει ἀπὸ τὸ πλοῖον πού ὑπηρετοῦσε καί πού ἀνέφερε ὁ πατέρας του.

4) Τότε ὁ Ἀμερικανικός, ὁ Βραζιλιανός καί ὁ Νοτιοαφρικανικός Ἐρυθρός Σταυρός τὸν ἀναζητοῦν καί τέλος ὁ Σπύρου ἀνευρίσκεται εἰς τὴν Νότιον Ἀφρικὴν.

5) Τώρα ὁ Σπύρου καί οἱ γονεῖς του εὐρίσκονται εἰς ἐπαφὴν καί ἀλληλογραφοῦν τακτικά. (Austr. R.C.S.)

κή 69%, αριστοκίνη έως 90%, ευκίνη έως 75%.
"Η άτεθρίνη και πλασμωνίνη είναι συνθετικά φάρμακα, παράγωγα της άκριδίνης, και έναπο-
θηκεύονται έκλεκτικώς εις τὰ πλασμάδια, τὰ ὁ-
ποῖα ἐκφυλίζουν καὶ καταστρέφουν.

"Εκ τῶν φαρμάκων τούτων ἡ άτεθρίνη οὐδεμίαν
παρενέργειαν προκαλεῖ, πλὴν τῆς χρώσεως τοῦ
δέρματος. "Η πλασμωνίνη προκαλεῖ πολλάκις δυ-
σαρέστους παρενεργείας, ἐξ ὧν σπουδαιότερα εἶ-
ναι ἡ αἰμοσφαιρινουρία, βαρείας προγνώσεως, πολ-
λάκις θανατηφόρος. Διὰ τὴν κίνησιν, ἥτις, εἶναι τὸ

ΣΑΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

"Ετσι, στὰ χρόνια πού θάρθουν θά λέν' τὸ παραμῦθι...

«Κί' ἡ γαλανὴ σημαία μας στὴ Ρόδο μας ἐστήθη!
Χρόνια βαρειά, τόσης σκλαθιάς, ἀγύριστα θλιμμένα!
"Ακοῦστε, ἐγγονάκια μου, τραγούδια τονισμένα
φέρνει ἡ χαρὰ τὴ θύμησι, νά! μοῦρχωνται στὰ χεῖλι
λόγια πού τότε ἔλεγα μέσ' τὴ χαρὰ τοῦ "Απρίλι!
... Τώρα τὰ μάτια ὑψώνονται, τὰ χέρια χαιρετίζουν
πειότερο ἡ ἀνοιξί γελά καὶ τὰ πουλιά λαλοῦνε.
Τὸ λένε τ' ἀκρογιάλια μας, τὸ κύμα ἀπαλοπαίρνει
κί' ὅπου βρεθῇ σὲ ξενιτιά, τὸ σιγοψιθυρίζει!
"Η γαλανὴ σημαία μας στὴ Ρόδο κυματίζει,
στὴ Ρόδο τὴ φωτόλουστη, τοῦ Αἰγαίου μας τὴν νύφη.
Χρόνια βαρειά τόσης σκλαθιάς, ἄς πέσετε στὴν λήθη.
Καὶ ἡ καρδιὴς μας χαίρονταν, τόσο φτεροκοποῦσαν
πού μιὰ καρδιά "Ελληνικὴ σταμάτησε... ἐνεκρώθη!
Κί' ἦταν, παιδιά, τοῦ Βασιλεῖς αὐτὴ ἡ καρδιά πού λέμε.
Μπορεῖ νὰ φτεροκόπησε ἀπὸ βαρεῖες εὐθύνες,
ἀπὸ αἵματα πού χύνονταν καὶ λύπες πού ἐκρατιόνταν,
γι' αὐτὰ δὲν θέλω νὰ σὰς πῶ, ἡ παιδικὴ καρδιά σας
ἄς μὴ τὰ ξέρη, ἄς σβυστῇ τοῦ "Εθνους μας ἡ θλίψι.
Μόνο γι' ἀγάπες καὶ χαρές, δόξες, δημιουργίες
ν' ἀπλώνεται τὰ χέρια σας, στὴ μνήμη νὰ κρατᾶτε
Χρόνια πολλὰ! Πόσο ἡ ψυχὴ ραγίζονταν, πονοῦσε.
Πόσοι λεβέντες χάθηκαν καὶ νιὲς μαυροντυθήκαν!
Καὶ ὅλα ἀδέλφια... "Ελληνες! "Ανθρώπινες ὑπάρξεις!
.....

Μὰ αὐτὸ, μικρά, νὰ ξέρετε, αὐτὸ νὰ σημειώστε
πὼς τοῦ Μαρτίου τῆς χαρὲς καὶ τ' "Απριλίου τῆς χάρες
στὴ Ρόδο τὴν μυριόλουστη, δωδεκανήσια νύφη,
ἡ γαλανὴ σημαία μας ὑψώθηκε μὲ χάρη,
καὶ οἱ καρδιὲς φτερούγισαν, τόσο πολὺ στὰ στήθη,
πού μιὰ καρδιά "Ελληνικὴ... σταμάτησε... ἐνεκρώθη!>

"Ετσι στὰ χρόνια, πού θάρθουν, θά λέν' τὸ παραμῦθι...

ΚΑΙΤΗ ΒΕΛΛΙΟΥ-ΤΣΟΥΓΙΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΡΥΘΡΟΣΤΑΥΡΙΤΕΣ,

Ο ΣΤΑΘΜΟΣ Α' ΒΟΗΘΕΙΩΝ ΤΟΥ Ε.Ε.Σ. ἔχει ἀνάγκην νὰ αὐξήσῃ τὸ εἰς
διατηρημένον αἷμα ἀπόδεμά του γιὰ νὰ ἀνταποκριθῇ στίς πολλαπλές του ὑπο-
χρεώσεις. Γι' αὐτὸ σὰς παρακαλεῖ νὰ συστήσετε σὲ ὅσους ἀπὸ τοὺς δικούς σας
περισσεύει λίγο αἷμα, ἀπ' ἐκεῖνο πού χρειάζεται ὁ ὀργανισμὸς των, νὰ τὸ δώσουν
σ' αὐτόν. Αὐτὸ τὸ λίγο περίσσευμα, νὰ ξέρετε, μπορεῖ νὰ σώσῃ μιὰ ἀνθρώπινη ὑπαρξί.

σπουδαιότερον ἀνθελονοσιακὸν φάρμακον ὑπάρ-
χουν ὀργανισμοί, οἱ ὅποιοι δὲν ἀνέχονται ταύτην
καλῶς ἢ ἄλλοι, οἱ ὅποιοι δὲν τὴν ἀνέχονται παν-
τελῶς διὰ προκλήσεως αἰμοσφαιρινουρίας θαρεί-
ας προγνώσεως.

"Η ἐκλογὴ ἐπομένως τοῦ φαρμάκου, ἀναλόγως
τῆς ἀνοχῆς ἐκάστου ἀρρώστου πρὸς αὐτό, ὁ τρό-
πος χρησιμοποίησός του καὶ αἱ δόσεις, αἱ ὁποῖαι
θα χρησιμοποιηθοῦν, εἶναι ζήτημα μόνον τοῦ θε-
ράποντος ἱατροῦ.

"Ιατρὸς ΑΘ. Σ. ΒΑΣΙΩΤΗΣ

ΗΡΩΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Τοῦ κ. ΚΛ. ΜΑΡΙΝΑ

Κί' ἦταν νάρθη ἡ ἄγρια μπόρα στὴν αὐλή μας
κί' ἦταν νάρθη τοῦ πολέμου ἡ φωτιά,
γιὰ νὰ λάμψῃ κί' ἄλλη μιὰ φορὰ ἡ φυλὴ μας
κί' ἄλλη δόξα ν' ἀγκαλιάσῃ τὴν παλιά.

Κί' ὅταν ὕστερα ἀπὸ χρόνια κί' ἀπὸ χρόνια,
οἱ παπποῦδες θά γυρνοῦν στὰ τωρινά,
τ' ἄρματά τους θὲ νὰ δείχνουνε στ' ἀγγόνια
καὶ θά λένε: «Ἐναν καιρὸ καὶ μιὰ φορὰ...»

Κί' ἔτσι ἡ δάφνης πάντ' ἀμάραντες θά μένουν
καὶ θ' ἀνθίζουνε γενιὰ μὲ τὴ γενιὰ
κί' ἱστορίες δοξασμένες θά μαθαίνουν
οἱ παπποῦδες στ' ἀγγονάκια τὰ μικρά...

ΗΘΙΚΑ ΑΞΙΩΜΑΤΑ

Τοῦ κ. ΓΙΑΝΝΗ ΣΤΑΥΡΑΚΗ

Εἰς τὸ ταξίδι τῆς ζωῆς
πρόσεξε μὴ γλιστρήσῃς
γιατὶ οὔτε φίλους, οὔτ' ἐχθροὺς
δὲ θά τοὺς συγκινήσῃς.
Χαιρετάκοι κί' ἀδιάφοροι
μόλις θά σὲ κυττάζουν
κί' ἀντὶ νὰ συμπονέσουνε
«τύφλα!» θά σοὺ φωνάζουν.

Ποτὲ γιὰ τῶν προγόνων σου
τὴ δόξα μὴν καυχᾶσαι.
Μόνος σου δημιούργησε
κινήσου, ἐργάσου, δρᾶσε.
Εἶναι ντροπὴ νὰ θεωρῇς
δόξα καὶ καύχημά σου
ἄλλων τὰ κατορθώματα
καὶ ὄχι τὰ δικά σου.

Ε.Ε.Σ.Ν.

ΕΓΚΑΙΝΙΑ ΤΩΝ ΓΡΑΦΕΙΩΝ Ε.Ε.Σ.Ν.
ΣΥΓΚΡΟΤΗΣΙΣ ΟΜΑΔΩΝ — ΔΕΛΤΙΑ — ΔΡΑΣΙΣ

ΤΑ ΕΓΚΑΙΝΙΑ ΤΩΝ ΓΡΑΦΕΙΩΝ Ε.Ε.Σ.Ν.

Τὴν 25ην "Απριλίου ἔγιναν τὰ ἐγκαίνια τῶν Γρα-
φείων τοῦ ΕΕΣΝ εἰς τὸ ἐπὶ τῆς οδοῦ "Αργεντινῆς Δη-
μοκρατίας 2 (πρώην Βουλῆς) οἶκημα καὶ ἐν συνε-
χείᾳ οἱ "Ερυθροσταυρίται Νεότητος ἐδεξιώθησαν τοὺς

Οἱ εὐγενεῖς "Αμερικανοὶ ἐκπρόσωποι μεταξὺ "Ελλήνων
ἐπισήμων καὶ "Ερυθροσταυριτῶν

ἀποχωροῦντας ἀντιπροσώπους τοῦ "Αμερικανικοῦ "Ε-
ρυθροῦ Σταυροῦ κ. κ. Κωφοροντ καὶ Ντίκυ. Κατὰ
τὴν δεξιῶσιν παρευρέθησαν ἡ Α. Ε. ὁ Πρεσβευτὴς τοῦ
Καναδᾶ κ. Λαφλὶς ἡ δὲς "Αλίσσον Φράντζ τῶν πνευ-
ματικῶν σχέσεων ἐκ μέρους τῆς "Αμερικανικῆς Πρε-
σβείας, τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον καὶ ὁ Πρόεδρος
τοῦ ΕΕΕΣ, ἡ "Εφορεῖα καὶ ὁ Πρόεδρος τοῦ ΕΕΣΝ
κ. "Αχιλλεὺς Κύρου, τὰ Μέλη καὶ ὁ Πρόεδρος τῆς
Τοπικῆς "Επιτροπῆς τοῦ ΕΣΝ "Αττικῆς, Διευθυνταὶ
τοῦ ΕΕΣ, ἀντιπροσωπεῖαι "Ερυθροσταυριτῶν μαθη-
τῶν ὅλων τῶν "Εκπαιδευτικῶν Περιφερειῶν Δημοτι-
κῆς καὶ Μέσης "Εκπαιδεύσεως "Αθηνῶν — Πειραιῶς
καὶ ἐπίλεκτα μέλη τῆς "Αθηναϊκῆς Κοινωνίας.

Οἱ "Ερυθροσταυρίται προσέφεραν εἰς τοὺς τιμη-
θέντας ξένους λευκώματα μὲ φωτογραφίας τῆς δρά-
σεώς των καὶ ἐντὸς πλαισίου, μετ' ἀναμνηστικῆς ἐπι-
γραφῆς, κλάδον ἐλαίας ἀποκοπέντα πρὸς τοῦτο εἰς
τὴν εἰδικὴν τελετὴν.

Τοὺς ξένους προσεφώνησεν ὁ Πρόεδρος τοῦ
ΕΕΣΝ κ. "Αχιλλεὺς Κύρου, ὡς ἀκολούθως:

Κυρία καὶ Κύριοι,

"Ο "Ελληνικὸς "Ερυθρὸς Σταυρὸς Νεότητος εἶναι
εὐκρινῶς εὐτυχὴς διότι ἡμπορεῖ χάρις εἰς τὸ στοργι-
κὸν ἐνδιαφέρον τοῦ Προέδρου κ. Φίλωνος καὶ τοῦ Δι-
οικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ "Ελληνικοῦ "Ερυθροῦ
Σταυροῦ καὶ χάρις εἰς τὴν γενναῖοδωρον φίλων καὶ
συμπάθειαν τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ "Αμερικανικοῦ "Ε-
ρυθροῦ Σταυροῦ νὰ ἐγκαινιάσῃ σήμερον ἐπὶ παρου-
σίᾳ σας τὰ νέα του γραφεῖα. "Ισως ἡ λέξις «γρα-
φεῖα» νὰ μὴ ἀποδίδῃ καλὰ τὴν πραγματικὴν ἔννοιαν
τοῦ οἰκήματος αὐτοῦ. Δὲν πρόκειται νὰ προστεθῇ ἄ-

κόμη ἓνας ναὸς εἰς τὴν θεὰν τῆς γραφειοκρατίας, οὐ-
τε καὶ νὰ ἐσχύνωνται ἀπὸ τὰ δωμάτια αὐτὰ χεῖμαρροι
ἐγγράφων, οἱ ὅποιοι νὰ πνίζουν τελικῶς μιάν ὥραιαν
ιδέαν. "Οταν εἰς τὰς αἰθούσας αὐτάς, τὰς ὁποίας ἡ-
δυνήθημεν νὰ ἐπιπλώσωμεν χάρις εἰς τὴν δωρεὰν τοῦ
"Αμερικανικοῦ "Ερυθροῦ Σταυροῦ, ἀντηχήσῃ ἡ χα-
ρούμενη φωνὴ, τὸ γέλιο καὶ τὸ τραγοῦδι τῶν παιδιῶν,
πού θά συγκεντρώνωνται τακτικὰ δι' ὀλίγας ὥρας
ψυχαγωγίας καὶ διδασκαλίας, ἡ γραφειοκρατία δὲν
θα ἔχῃ πλέον θέσιν. "Η σκοτεινὴ αὐτὴ θεὰ δὲν ἀντέ-
χει στὴν πρόσχαρῃ φωνῇ καὶ τὸ γέλιο τοῦ παιδιοῦ.

Προσπάθεια ὅλων μας θά εἶναι ἀπλῶς ὅπως ἀπὸ
τὸ κέντρον αὐτὸ ἐκπορευθοῦν μόνον αἱ γενικαὶ ὁδη-
γαί, πού θά ἐπιτρέψουν εἰς τὴν διάχυτον καὶ βαθυτά-
την ἐπιθυμίαν τῶν παιδιῶν τῆς "Ελλάδος διὰ κατὶ κα-
λύτερον καὶ ὠραιότερον, νὰ λάβῃ τὰς συγκεκριμέ-
νας ἐκείνας κατευθύνσεις, πού ὑπαγορεύει τὸ ὑψηλὸν
ἰδανικὸν τοῦ "Ερυθροῦ Σταυροῦ. "Εργον μας θά εἶναι
νὰ προσφέρωμεν εἰς τὰ παιδιά καὶ τὰς σχολικὰς ὁ-
μάδας των, ὅλην τὴν βοήθειαν τὴν ὅποιαν θά χρειασ-
θοῦν διὰ τὴν καλλιτέραν τῶν ὀργανῶσιν καὶ νὰ ἐ-
ξασφαλίσωμεν τὴν ἐπαφὴν των μὲ τὰς ὁμάδας τῶν
μικρῶν φίλων των εἰς τὰς ἄλλας χώρας καὶ τὰς ἄλ-
λας ἡπείρους τοῦ κόσμου.

Χαρὰ μας καὶ υπερηφάνειά μας θά εἶναι νὰ προσ-
φέρωμεν εἰς ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερα παιδιά
τῆς "Ελλάδος τὴν μικρὰν μόνον βοήθειαν, πού χρειά-
ζεται ἐκ μέρους τῶν μεγάλων διὰ νὰ ἡμπορέσουν νὰ
αἰσθανθοῦν τὴν βαθεῖα ἐκείνη καὶ ἄδολη χαρὰ, πού
προσφέρει ἡ ἀφοσίωσις εἰς τὰ ὠραῖα ἰδανικά τοῦ
"Ερυθροῦ Σταυροῦ τῆς Νεότητος.

Διότι ἔχομεν τὴν πεποίθησιν ὅτι ὑπάρχει εἰς τὸ
βάθος τῆς ψυχῆς τῶν παιδιῶν μας ὅλη ἡ φυσικὴ προ-
διάθεσις διὰ νὰ αἰσθανθοῦν καὶ νὰ κάμουν ἰδικὰ των
τὰ ἰδανικά αὐτά. Εἶναι τόσο ὅμοια, τόσο ἀνάλογα
τὰ ἰδανικά αὐτὰ μὲ ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα τοὺς ἔχει κληρο-
νομήσει τὸ τρισχιλιετὲς παρελθὸν τῆς φυλῆς των, μιᾶς
φυλῆς, ἡ ὁποία συνέδεσε πρώτη τὴν σταδιοδρομίαν
τῆς μὲ τὸν ἀνώτερον ἀνθρώπινον πολιτισμὸν. "Ο πο-

"Ο Πρόεδρος τοῦ ΕΕΕΝ κ. Α. Κύρου προσφωνεῖ
τοὺς "Αμερικανοὺς ἐκπρόσωπους

λιτισμός αυτός, ο οποίος εις τους αρχαίους μας προγόνους όφειλε την άνωτέραν πνευματικότητά του και ό οποίος με τό κήρυγμα του Θεανθρώπου, έκφρασθέν επίσης εις την 'Ελληνικήν γλώσσαν και δι' αυτής άκτινοβολήσαν προς όλον τον κόσμον., έκέρδισε την βαθυτέραν ψυχικήν του ευγένειαν, είναι εκείνος από τον όποιον βασανισμένος κόσμος άναμένει και σήμερον την σωτηρίαν του και ό οποίος, πραγματικά άναποκρίνεται προς τά όράατα Ιδανικά του 'Ερυθρού Σταυρού.

Και πιστεύομεν ειλικρινώς ότι τά Ιδικά μας παιδιά θά εύρουν εις τό πνευματικόν και ψυχικόν κληροδότημα τόσων αίωνων της ιστορίας της φυλής των άπειρα στηρίγματα και διδάγματα, τά όποια θά τους επιτρέψουν και τό πνεύμα του 'Ερυθρού Σταυρού νά κάμουν Ιδικόν των, αλλά και νά του δώσουν πραγματικά 'Ελληνικόν χαρακτήρα, χωρίς νά τό άλλιώσουν και νά τό νοθεύσουν καθόλου.

Και τώρα, κυρία μου και κύριοι, θά μου επιτρέψετε, νά απευθυνθώ προς τους 'Αμερικανούς φίλους μας διά νά τους άποχαιρετήσωμεν και νά τους εύχαριστήσωμεν. 'Ηγάπησαν με ειλικρινές ενδιαφέρον την προσπάθειαν του 'Ελληνικού 'Ερυθρού Σταυρού Νεότητος και της προσέφερον τόσον πολύτιμον ενίσχυσιν, ώστε νά είναι καθήκον μας και χαρά μας ταυτοχρόνως νά συνδέσωμεν τά σημερινά μας έγκαίνια με την έκδήλωσιν αυτήν της εύγνωμοσύνης μας.

Εν συνεχεία ό μαθητής του Γυμνασίου Γ. Σέκερης, έκ μέρους των 'Ελλήνων 'Ερυθροσταυριτών είπε τά εξής:

It is the second time that I am given the honor and the pleasure of addressing you in the name of the members of the Greek Junior Red Cross. In our previous meeting I tried to expres to you our warm thanks for what you have done for us and assured you that all of us would devote ourselves to the cause of achieving the noble aims which our Junior Red Cross has set for us. Our promise was not an empty one. Although much time has not passed since the day we took that resolution, much has been achieved in organizing J. R. C. groups all over the country and in promoting its spirit. You may be sure that we shall continue working with the same enthusiasm.

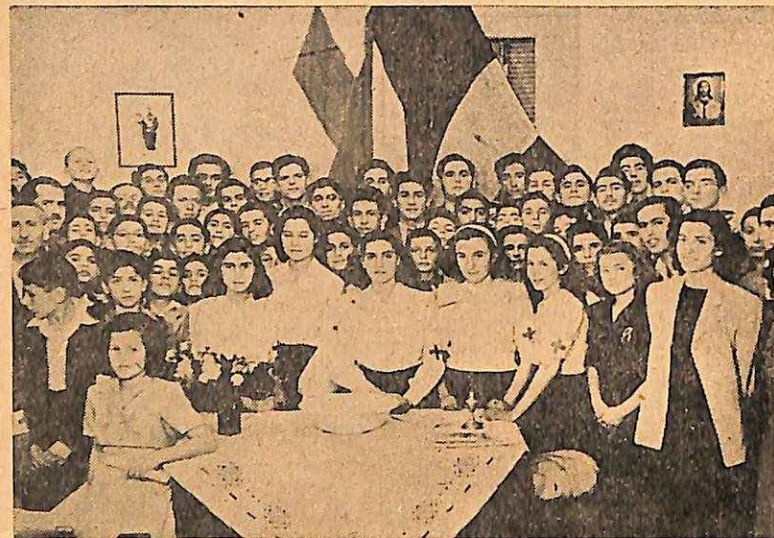
To-day we are happy to be again with you, but our joy is lessened by the fact that this meeting is a farewell one and that very soon you will leave us.

'Ερυθροσταυρίτης έκ μέρους των 'Ελλήνων συναδέλφων του προσφωνεί τον κ. Κρώφορντ

On this occasion I wish to assure you that we will always think gratefully of you and that your name will le strongly in our minds with the beneficent action and the ideals of the organisation which you so worthily represent. Your visit to our country took place in such a turbulent period as that in which we are living. In spite of that, we hope that you will keep a nice remembrance of your stay in Greece and this city where your glorious country is so much admired and sincerely beloved.

The links which tie our two nations have been strong and old. They date back to the first half of the last century, to the time when Greece, weak and unsupported, took the arms against her oppressors. President Monroe's historical address to the Congress, the philhellenism by which it was inspired and the material support that followed it have been the cor-

Ομάς 'Ελλήνων 'Ερυθροσταυριτών κατά την δεξίωσιν.

nerstone of the friendship and collaboration of young, great America and old, small Greece. Since then our two countries have twice fought together in defense of freedom and the American and Greek blood was brotherly mixed in the same fields of honour. To-day when Greece is passing a critical moment of its national life the generous help of her friend and ally, as outlined by her worthy leader, gives a new proof of their traditional brotherhood.

And now before wishing you a pleasant trip I would like to ask of you to transmit our affection to the American Juniors. You may tell them that in every one of us they will find a sincere friend, that their ideals are our ideals and that their kind and incessant efforts for a better to-morrow, so that «peace be on earth» find us faithful by their side.

Τέλος ή νεαρά μαθήτρια Μαρία Κ. 'Αγαπητού προσέφερεν εις τους ευγενείς ξένους έκ μέρους του ΕΕΣΝ Λεύκωμα διά τον 'Αμερικανικόν 'Ερυθρόν Σταυρόν, περιέχον έπιστολάς των Σχολείων όλων των 'Εκπαιδευτικών Περιφερειών 'Αθηνών-Πειραιώς, δελτία, χειροτεχνήματα 'Ερυθροσταυριτών, συνοδεύσασα την προσφοράν της με τά εξής όράατα λόγια:

I avail myself of the opportunity of your departure from our country to which you, your assistants and your predecessors rendered so much precious help, to express on behalf of all the Greek Junior

Girls our warmest thanks and gratitude for all you have done for us.

At the same I should request you to accept as representative of the American Rod Cross this small souvenir with photos of our activity and pictures of our country. It is poor in appearance but rich in feelings of steadfast love which the Greek Juniors feel for the American Junior Red Cross and the American Juniors.

The Greek Juniors, conscious of their duties as members of the Junior Red Cross family all over the world, to contribute to the dawn of a better world to live in, will do their best for the spreading of the Junior Red Cross ideals.

Τό τέλος της έορτής έπεσφράγισεν ή έκτέλεσις των 'Εθνικών 'Υμνων των 'Ηνωμένων Πολιτειών της 'Αμερικής, Καναδά και 'Ελλάδος υπό της χορωδίας του δου Γυμνασίου 'Αθηνών.

★ ΟΜΑΔΕΣ Ε. Ε. Σ. Ν.

Είμεθα άπολύτως Ικανοποιημένοι από την προθυμίαν την οποίαν οι κ. κ. 'Εκπαιδευτικοί έπιδεικνύουν διά την διοργάνωσιν των ομάδων Ε.Σ.Ν. εις τά σχολεία. Καθημερινώς καταφθάνουν εις τά Γραφεία μας έκατοντάδες δελτία έγγραφής νέων μελών με ένθου-

Ομάς 'Ερυθροσταυριτών Πειραιώς κατά την διανομήν δώρων 'Αμερικανοπαίδων

σιώδεις κρίσεις των έκπαιδευτικών ύπέρ του έργου μας καθώς και γράμματα των ομάδων ΕΣΝ, τά όποια φανερώνουν τον ζήλον με τον όποιον οι νεαροί 'Ερυθροσταυρίται εργάζονται διά την διάδοσιν και έμπέδωσιν των αρχών και ανθρωπιστικών Ιδανικών του 'Ερυθρού Σταυρού Νεότητος.

Ο Διευθυντής του Δημοτ. Σχολείου Σαρακινάδου Ζακύνθου γράφει: «οί μαθηταί μου είναι όλοι σχεδόν άποροι, μόνον δύο 'Ερυθροσταυρίτες είναι εύποροι, πλην όμως έκαναν έρανον μεταξύ τους και ήγόρασαν ένα ζευγος παπούτσια σε ένα φτωχό παιδάκι που ήρχετο στο σχολείο και στην εκκλησία ζυπόλητον».

Επειδή ό χώρος του Περιοδικού δέν μάς επιτρέπει νά δημοσιεύσωμεν όλας τάς έπιστολάς που λαμβάνομεν θά έκτυπωθι συντόμως ειδικόν έντοπον περί της δράσεως των 'Ερυθροσταυριτών με σχετικές φωτογραφίας και παρακαλούμεν όπως, έκτός των έκθέσεων τάς όποιες μάς άποστέλουν οι κ. κ. Διευθυνταί και αι 'Επιτροπαί Ε. Ε. Σ. Ν. σχετικώς με τό έργον

του Ε.Ε.Σ.Ν., μάς άποστέλουν και φωτογραφίας χαρακτηριστικές από τάς διανομάς, έορτάς των, άναδασώσεις κλπ. σχολ. κήπου, ίνα δοθι όσον τό δυνατόν πληρεστέρα εικών της συντελεσθείσης μέχρι της σημερινον εργασίας των 'Ελλήνων 'Ερυθροσταυριτών.

★ ΕΠΙΤΡΟΠΑΙ Ε. Ε. Σ. Ν.

Μέχρι σήμεραν ιδρύθησαν αι κάτωθι 'Επιτροπαί Ε. Ε. Σ. Ν.: 'Αττικής, 'Αρδέας, 'Αμφιλοχίας, 'Αλεξανδρουπόλεως, 'Αργοστολίου, 'Αγρινίου, 'Ανδρου, 'Αιτωλικού, 'Εδέσσης, 'Ηρακλείου — Κρήτης, Θεσσαλονίκης, 'Ιωαννίνων, Κορίνθου, Καλαμών, Καλαμπάκας, Κυθήρων, Κομοτινής, Κερκύρας, Κοζάνης, Λεβαδείας, Λαυρίου, Μεσολογγίου, 'Αγίου Νικολάου-Κρήτης, Ναυπλίου, Νιγρίτης, Πτολεμαίδος, Πατρών, Ρεθύμνης-Κρήτης, Σαλαμίνος, Τριπόλεως, 'Υδρας, Χαλκίδος-Κρήτης.

Ελπίζομεν ότι τά καθυστερούντα εισέτι κατά τόπους Τμήματα του Ε. Ε. Σ. Ν. κατανοούντα την σπουδαιότητα του έργου του Ε. Ε. Σ. Ν. θά σπεύσουν νά προσδύν έντός του θέρους εις την συγκρότησιν των 'Επιτροπών Ε. Ε. Σ. Ν. ούτως ώστε με τό νέον σχολικόν έτος νά είναι έτοιμα διά την νέαν έξόρησιν προς την όσον δυνατόν ευρύτεραν διάδοσιν των αρχών του 'Ερυθρού Σταυρού Νεότητος εις όλην την χώραν, επ' αγαθώ των 'Ελληνοπαίδων και του 'Εθνους μας.

★ ΣΥΛΛΥΠΗΤΗΡΙΑ ΔΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗΝ ΤΟΥ ΤΕΞΑΣ

Επί τω θλιβερώ γεγονότι της καταστροφής του Texas ό ΕΕΣΝ άπέστειλεν εις τον 'Αμερικανικόν ΕΣΝ τό κάτωθι τηλεγράφημα:

AMERICAN JUNIOR CROSS
NATIONAL HEADQUARTERS
WASHINGTON

Greek junior red cross and Greek juniors express deepest sympathy for Texas calamity.

GREEK JUNIOR RED CROSS

Εις τούτο απήντησεν ό Διευθυντής του 'Αμερικανικού ΕΣΝ κ. 'Εντουαρντ Ρίτσαρτς διά του εξής έμπνευσμένου τηλεγραφήματος:

Συνεκινήθημεν βαθύως έκ του χθές ληφθέντος τηλεγραφήματος του 'Ελληνικού 'Ερυθρού Σταυρού Νεότητος έκφράζοντας την συμπάθειαν της υμετέρας 'Οργάνωσης και των Μελών αυτής διά τά θύματα της προσφάτου τρομεράς καταστροφής ένσφυάσης έν τη πόλει του Τεξάς.

Είμαι βέβαιος ότι μόνον εκείνοι οίτινες ως υμείς έδοκιμάσατε μεγάλας δυστυχίας δύνανται νά έκτιμήσωσιν έπακριβώς τί σημαίνει διά τους δυστυχείς ανθρώπους του Τεξάς νά εύρεθώσιν αιφνιδίως άστεγοί νά υποφέρωσι και νά στερηθώσι πλείστων συγγενών και φίλων. Διά τον λόγον τούτον το ευγενές σας μήνυμα είναι όλος Ιδιαζούσης σημασίας δι' ήμάς, όπως θά είναι και διά τους παθόντας, θά κρατηθι δε κειμήλιον προς άπόδειξιν της ειλικρινούς σας συμπάθειας διά πάντα λαόν έν όλεθρω όπως και διά τους κατοίκους της πόλεως του Τεξάς κατά την παρούσαν αυτών τραγωδίαν. Παρακαλούμεν διαβιβάσατε τά έγκάρδια ευχαριστήριά μας προς άπαντα τά μέλη του Ε.Ε.Σ.Ν. διά την ευγενή των μέριμναν και προς 'Οργάνωσιν σας διά την συγκινητικήν σκέψιν της νά μάς τηλεγραφήση.

★ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ

— Όσοι καθυστερούν δικαιολογητικά διανομών παρακαλούνται όπως άποστέλλουν τό ταχύτερον ταύτα εις τά Γραφεία μας 'Αργεντινής Δημοκρατίας 2 (πρώην Βουλής) με σύντομον έκθεσιν διανομής και φωτογραφίας προς διαβίβασιν εις τους δωρητάς

Ἀμερικανικὸν καὶ Καναδικὸν Ἐρυθρὸς Σταυρὸς Νεότητος.

— Ὑπενθυμίζομεν ὅτι ὁ διαγωνισμὸς Λευκωμάτων, Σχολικῆς ἀλληλογραφίας θὰ διενεργηθῇ εἰς τὰ Γραφεῖα μας περὶ τὰς ἀρχὰς Ἰουνίου. Ὅσα σχολεῖα ἐπιθυμοῦν νὰ λάθουν μέρος παρακαλοῦνται νὰ ἀποστείλουν τὸ λεύκωμά των μέχρι τέλους Μαΐου.

— Παρακολουθεῖτε ἐκάστην Πέμπτην καὶ Κυριακὴν ὥραν 9.40 μ. μ. τὰς ραδιοφωνικὰς ἐκπομπὰς τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ διότι μεταδίδονται ἐνδιαφέρονσαι ἀνακοινώσεις σχετικῶς μετὸν Ἑλληνικὸν Ἐρυθρὸν Σταυρὸν καὶ τὸν Ἑλληνικὸν Ἐρυθρὸν Σταυρὸν Νεότητος.

Ἡ ἐγγραφή των μαθητῶν εἰς τὸν Ἐρυθρὸν Σταυρὸν Νεότητος οὐδεμίαν χρηματικὴν ὑποχρέωσιν ὑπέχει διὰ τὰ μέλη.

Ἡ τοπικὴ Ἐπιτροπὴ Ε.Σ.Ν. δύναται νὰ καθορίσῃ ἓνα τοῦλάχιστον ποσὸν κατ' ἔτος ἀναλόγως τῆς δυναμικότητος των μαθητῶν, τὸ ὁποῖον θὰ χρησιμοποιεῖται τῇ κοινῇ ἀποφάσει των μελῶν τῆς ὁμάδος καὶ τῇ ἐγκρίσει τοῦ ὑπευθύνου τοῦ Ε.Σ.Ν. καὶ τοῦ Διευθυντοῦ ἐκάστου σχολείου διὰ τοὺς σκοποὺς τῆς ὁμάδος.

Ὅσα ἐκ των μελῶν Ε.Σ.Ν. ἐπιθυμοῦν νὰ λαμβάνουν τὸ περιοδικὸν τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ Νεότητος δύναται νὰ προπληρώσουν τὴν ἐτησίαν συνδρομὴν ἢ νὰ ἀποστέλλουν τὴν ἀξίαν ἐκάστου φυλλαδίου πρὸς εὐκολίαν των κατὰ μῆνα διὰ τοῦ ὑπευθύνου των ὁμάδων Ε.Σ.Ν. τοῦ σχολείου των.

Φωτογραφία

Γιὰ νὰ ἔχουν ἐπιτυχίαν κατὰ τὴν ἐκτύπωσιν ἢ φωτογραφίας ποὺ μᾶς στέλλουν εἶναι ἀνάγκη νὰ εἶναι γυαλιστερές καὶ ὄχι θαμπές.

★ Μέσα εἰς τὴν τσέπη ἑνὸς μικροῦ πανταλονιοῦ ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ ἔστειλεν ὁ Ἑλληνικὸς Ἐρ. Σταυρὸς διὰ νὰ διανεμηθοῦν εἰς τὰ ἄπορα παιδιὰ των Κυθῆρων εὐρέθη ἓνα γραμματάκι μετὰ παιδικὸν χαρακτῆρα. Ἡ σκέψις τοῦ παιδιοῦ νὰ θάλλῃ μέσα εἰς τὸ πανταλονάκι τὸ γραμματάκι αὐτὸ καὶ ὁ ἐκχειλίζων εἰς αὐτὸ ἀγνὸς πατριωτισμὸς, μᾶς πείθουν ὅτι πρέπει νὰ δοθῇ εὐρεῖα δημοσιότης διὰ νὰ ἀναγνωσθῇ ἀπὸ ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερα Ἑλληνόπουλα.

Ἰδοὺ τὸ μῆνυμα τοῦ μικροῦ μαθητοῦ:

«Χαῖρε ὦ ἐνδοξο Ἑλληνόπουλο. Ἐμεῖς τὰ Ἑλληνόπουλα τοῦ Νεῖλου κλείνομε μετὰ εὐλάβεια τὸ κεφάλι ἐμπρὸς στοῦ διάθρα σου.

Ἐμεῖς ἐδῶ στὴν Αἴγυπτον ἐργαζόμεθα πολὺ γιὰ μιὰ Ἑλλάδα Μεγάλῃ καὶ τρανῇ, γιὰ μιὰ καινούργια ζωὴ εὐτυχισμένη καὶ πολιτισμένη.

Ξαναγεννήσου καὶ σὺ μέσα ἀπὸ τὴν στάχτη σου καὶ γίνε δυνατό, πολὺ δυνατό γιὰ νὰ μὴν ἐξαρῶμε μιά μέρα ἀδελφωμένοι μαζί ἐμεῖς τὰ Ἑλληνόπουλα νὰ θάλωμε τὴν Ἑλλάδα μας εἰς τὴν παγκόσμιον θέσιν ποὺ τῆς ἀρμόζει καὶ νὰ κερδίσωμε μιὰ ζωὴ εὐτυχισμένη καὶ εἰρηνική.

Δ. Μ.

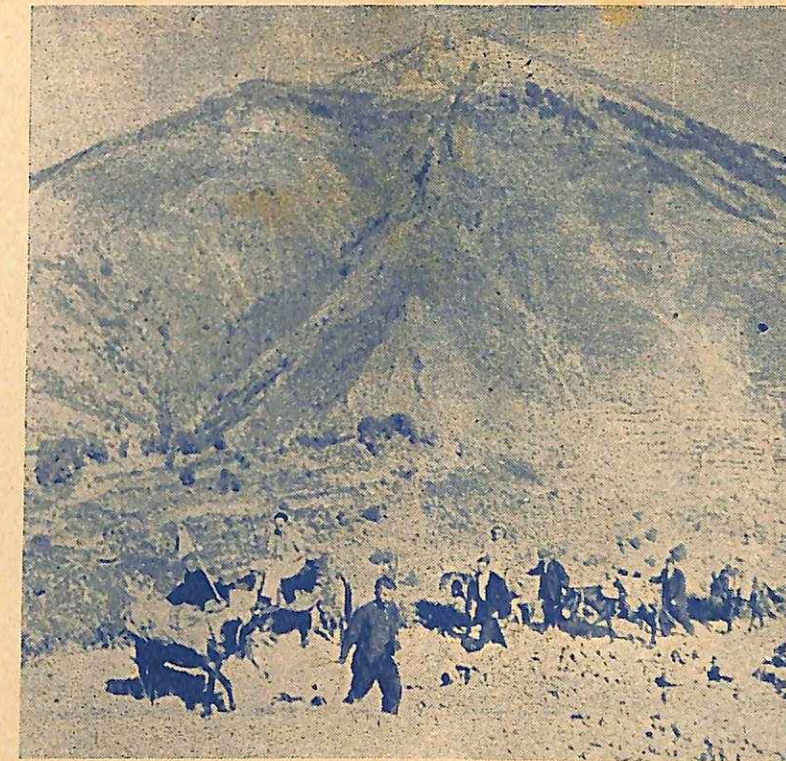
Μαθητὴς 4ης Ἐμπορικῆς Σχολῆς Ἀμπετείου Κάιρον»

ΕΡΥΘΡΟΣΤΑΥΡΙΤΕΣ,

Ο ΣΤΑΘΜΟΣ Α΄ ΒΟΗΘΕΙΩΝ ΤΟΥ Ε.Ε.Σ. ἔχει ἀνάγκην νὰ αὐξήσῃ τὸ εἰς διατηρημένον αἷμα ἀπόδεμά του γιὰ νὰ ἀνταποκριθῇ στὶς πολλαπλὰς του υποχρεώσεις. Γι' αὐτὸ σὰς παρακαλεῖ νὰ συστήσετε σὲ ὅσους ἀπὸ τοὺς δικούς σας περισσεύει λίγο αἷμα, ἀπ' ἐκεῖνο ποὺ χρειάζεται ὁ ὀργανισμὸς των, νὰ τὸ δώσουν σ' αὐτόν. Αὐτὸ τὸ λίγο περίσσευμα, νὰ ξέρετε, μπορεῖ νὰ σώσῃ μιὰ ἀνθρώπινον ὑπαρξιν.

Παιδάκια τῆς ὑπαίθρου εὐχαριστημένα ἀπὸ τὴν διανομὴν ἱματισμοῦ, δῶρα Ἀδελφῶν Ἐρυθρῶν Σταυρῶν.
(Φωτ. Φ. Μπούκα)

Ἱατρικὸν Συνεργεῖον τοῦ Ε. Ε. Σ. ξεκινᾷ ἐπάνω σὲ μουλάρια δι' ὄρεινόν χωριό.

Ἀπὸ τὴν κίνησιν τοῦ Ἱατρικοῦ Καλαμπάκας τοῦ Ε. Ε. Σ.
(Φωτ. Φ. Μπούκα).

Νεαροὶ Ἐρυθροσταυρίται τῆς Κερατέας
μὲ ἐθνικὰς ἐνδυμασίας.

Ὁ ἐκπρόσωπος τοῦ Ἀμερικανικοῦ Ε. Σ.
κ. Κρῶφορντ πρωτοστατῶν εἰς διανομὴν ἱματισμοῦ
εἰς Καστοριάν.

Ἐθνικοὶ χοροὶ ἀπὸ τοὺς νεαροὺς Ἐρυθροσταυρίτας τῶν Καλυβίων (Μεσόγεια Ἀττικῆς).

ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΧ. 500

ΜΟΝΟΝ ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ 1—2 ἐπωλήθη Δρχ. 400